ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA
(piata rozšírená komora)
z 21. októbra 2004 *

Vo veci T-36/99,

Lenzing AG, so sídlom v Lenzingu (Rakúsko), v zastúpení: pôvodne H.-J. Niemeyer, neskôr I. Brinker a U. Soltész, advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuschitz a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci M. Núñez-Müller, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

* Jazyk konania: nemčina.

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: N. Díaz Abad, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 1999/395/ES z 28. októbra 1998 o štátnej pomoci, ktorú Španielsko poskytlo spoločnosti Sniace, SA, so sídlom v Torrelavega, Kantábria [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 149, 1999, s. 40), v znení zmenenom a doplnenom rozhodnutím Komisie 2001/43/ES z 20. septembra 2000 (Ú. v. ES L 11, 2001, s. 46),

SÚD PRVÉHO STUPŇAEURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory R. García-Valdecasas, sudcovia P. Lindh, J. D. Cooke, H. Legal a M. E. Martins Ribeiro,

tajomník: D. Christensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. októbra 2003,

vyhlásil tento

Rozsudok

Uplatniteľná vnútroštátna právna úprava

1 Podľa článku 20 kráľovského dekrétu č. 1/1994 z 20. júna 1994 o schválení kodifikovaného znenia všeobecného zákona o sociálnom zabezpečení (BOE č. 154 z 29. júna 1994, s. 20658, ďalej len „všeobecný zákon o sociálnom zabezpečení"):

„1. Je možné udeliť súhlas so splátkovým kalendárom alebo rozvrhom platieb dlžnej sumy poistného na sociálne zabezpečenie alebo zvýšeného poistného, ako aj iných dlžných súm na sociálnom zabezpečení.

...

3. Rozdelenie splácania dlžnej sumy na sociálnom zabezpečení vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb dlžných súm na sociálnom zabezpečení je možné odsúhlasiť vo forme a za podmienok, ktoré sú stanovené právnymi predpismi. Na to, aby to bolo platné, musí správne rozhodnutie, ktorým bol odsúhlasený splátkový kalendár alebo iný rozvrh platieb, stanoviť zabezpečenie tohto záväzku v súlade s platnými právnymi predpismi, a to tak, že budú zriadené vecné alebo osobné práva, okrem prípadu, kedy výnimočné dôvody odôvodňujú priznanie výnimky.

4. Rozdelenie splácania dlžnej sumy na sociálnom zabezpečení vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb dlžných súm na sociálnom zabezpečení je spojené s povinnosťou platiť úroky v zákonom stanovenej výške, platnej v čase schválenia takéhoto rozdelenia, určenej podľa ustanovení zákona 24/1984 z 29. júna 1984 o zmene zákonom stanovenej úrokovej sadzby, a to odo dňa, kedy nadobudlo takéto schválenie rozdelenia splácania vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb účinnosť až do dňa zaplatenia."

2 K dlžným sumám, ktorých splácanie bolo rozdelené podľa článku 27 všeobecného zákona o sociálnom zabezpečení, sa pripočítava poplatok z omeškania.

3 Podmienky rozdelenia dlžnej sumy na sociálnom zabezpečení vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb sú stanovené v kráľovskom dekréte č. 1637/1995 zo 6. októbra 1995 o schválení všeobecného nariadenia o výbere finančných prostriedkov na sociálne zabezpečenie (BOE č. 254 z 24. októbra 1995, s. 30844). Článok 40 ods. 1 tohto kráľovského dekrétu stanovuje najmä:

„Rozdelenie splácania dlžnej sumy na sociálnom zabezpečení vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb, môže byť schválené, tak počas doby dobrovoľného platenia, ako aj počas núteného výkonu na základe žiadosti dlžníkov, ktorých ekonomická a finančná situácia a iné osobitné okolnosti, ktoré uzná Správa pokladnice sociálneho zabezpečenia, bránia splácať ich dlhy."

4 Rozdelenie splácania dlžnej sumy poistného na sociálne zabezpečenie vo forme splátkového kalendára je upravené aj v článkoch 11 až 27 nariadenia ministerstva práce a sociálneho zabezpečenia z 22. februára 1996, ktoré vykonáva všeobecné nariadenie o výbere poistného na sociálne zabezpečenie (BOE č. 52 z 29. februára 1996, s. 7849).

5 Fondo de Garantía Salarial (garančný mzdový fond, ďalej len „Fogasa") je nezávislá inštitúcia spravovaná ministerstvom práce a sociálneho zabezpečenia, ktorá má právnu subjektivitu a spôsobilosť na právne úkony v rámci plnenia účelu, na ktorý je zriadená. Jej hlavnou úlohou je podľa článku 33 ods. 1 kráľovského legislatívneho dekrétu č. 1/1995 z 24. marca 1995 o schválení kodifikovaného textu zákona o postavení zamestnancov (BOE č. 75 z 29. marca 1995, s. 9654, ďalej len „zákon o postavení zamestnancov") vyplatiť „zamestnancom mzdy, ktoré im neboli zaplatené z dôvodu platobnej neschopnosti, zastavenia platieb, úpadku, konkurz-

ného alebo vyrovnacieho konania". Článok 33 ods. 1 stanovuje povinnosť Fogasa vstúpiť do práv a povinností zamestnancov s cieľom dosiahnuť zaplatenie poskytnutých súm.

6 Formálne podmienky, ktoré je potrebné splniť na dosiahnutie tohto zaplatenia, sú uvedené v kráľovskom dekréte č. 505/85 zo 6. marca 1985 o organizácii a činnosti Fogasa (BOE č. 92 zo 17. apríla 1985, s. 10203), ktorý dopĺňa zákon o postavení zamestnancov. Článok 32 tohto dekrétu stanovuje:

„1. S cieľom uľahčiť vymáhanie dlžných súm, [Fogasa] môže uzatvárať dohody o splátkach, v ktorých bude stanovená forma, lehota a záruky splátok, pričom účinok vstúpenia do práv a povinností bude podmienený tým, že podnik bude pokračovať v činnosti a budú zachované pracovné miesta.

K sumám, ktorých splácanie bolo dohodnuté vo forme splátkového kalendára, sa pripočítava úrok vo výške stanovenej zákonom platným v danom čase.

2. Uzatvorenie dohody o splácaní dlžnej sumy vo forme splátkového kalendára sa oznamuje súdnemu orgánu, na ktorom prípadne prebieha konanie o nútenom výkone.

3. Neplnenie dohody má za následok jej zrušenie; [Fogasa] vykoná všetky úkony, na ktoré je oprávnená, a môže navrhnúť, aby pokračovali konania, ktoré boli prerušené.

..."

7 Uzavretie dohody o splátkach záloh, ktoré Fogasa poskytla, upravuje vyhláška ministra práce a sociálneho zabezpečenia z 20. augusta 1985 (BOE n° 206 z 28. augusta 1985, s. 27071). Táto vyhláška stanovuje objektívne kritériá, ktoré musí Fogasa dodržiavať, pričom stanovuje, že tieto sa uplatňujú „v takej miere, aby bolo možné vziať do úvahy osobitosti každého jednotlivého prípadu". Článok 2 ods. 1 tej istej vyhlášky stanovuje maximálne lehoty, v rámci ktorých musí byť splatená dlžná suma rozdelená vo forme splátkového kalendára. Článok 3 tejto vyhlášky stanovuje, že je potrebné vyžadovať záruku „ktorú je možné považovať za dostatočnú". Napokon, podľa článku 6 ods. 3, môže Fogasa odmietnuť akúkoľvek žiadosť o rozdelenie splácania dlžnej sumy vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb.

Skutkové okolnosti

8 Lenzing AG (ďalej len „žalobca") je rakúska spoločnosť, ktorá vyrába a predáva vlákna z celulózy (viskóza, modal a lyocell).

9 Sniace, SA (ďalej len „Sniace"), je španielska spoločnosť, ktorá vyrába celulózu, papier, viskózne vlákna, syntetické vlákna a sulfáty sodíka. Je usadená v Kantábrii (Španielsko), čo je región, ktorému je od septembra 1995 poskytovaná pomoc podľa článku 92 ods. 3 písm. a) Zmluvy ES [zmenený, teraz článok 87 ods. 3 písm. a) ES].

10 V marci 1993 španielske súdy uložili Sniace, ktoré malo už niekoľko rokov ekonomické a finančné ťažkosti, zastavenie platieb. V októbri 1996 súkromní veritelia Sniace uzatvorili dohodu o premene 40 % svojich pohľadávok proti tejto spoločnosti na akcie tejto spoločnosti, ktorá viedla k zrušeniu zastavenia platieb. Verejní veritelia Sniace sa rozhodli využiť právo zdržať sa účasti na tejto dohode.

11 Dňa 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995 uzavrelo Sniace s Fogasa dohody o splácaní nedoplatkov miezd a náhrad, ktoré Fogasa vyplatil zamestnancom Sniace. Prvá dohoda stanovila splatenie sumy 897 652 789 španielskych pesiet (ESP), spolu s úrokmi vypočítanými podľa zákonom stanovenej sadzby 10 % vo výške 465 055 911 ESP vo forme polročných splátok počas ôsmich rokov (ďalej len „dohoda z 5. novembra 1993"). Druhá dohoda stanovila splatenie sumy 229 424 860 ESP, spolu s úrokmi vypočítanými podľa zákonom stanovenej sadzby 9 % vo výške 110 035 018 ESP vo forme polročných splátok počas ôsmich rokov (ďalej len „dohoda z 31. októbra 1995"). Na zabezpečenie splátok zriadilo Sniace v prospech Fogasa 10. augusta 1995 záložné právo na dve zo svojich nehnuteľností. Do júna 1998 takýmto spôsobom Sniace v rámci týchto dvoch dohôd splatilo sumu vo výške 186 963 594 ESP.

12 Správa pokladnice sociálneho zabezpečenia (ďalej len „TGSS") uzavrela 8. marca 1996 so Sniace dohodu o splácaní dlžnej sumy poistného na sociálne zabezpečenie vo forme splátkového kalendára, ktorá predstavovala 2 903 381 848 ESP a vzťahovala sa na obdobie od februára 1991 do februára 1995 (ďalej len „dohoda z 8. marca 1996"). Táto dohoda predpokladala splatenie tejto sumy zvýšenej o úroky v zákonom stanovenej výške 9 % v 96-mesačných splátkach až do marca 2004. Dohoda bola zmenená dohodou zo dňa 7. mája 1996, ktorá stanovila odloženie splácania o jeden rok, splácanie v 84-mesačných splátkach a úroky v zákonom stanovenej výške 9 % (ďalej len „dohoda zo 7. mája 1996"). Keďže Sniace tieto dohody nedodržalo, boli nahradené novou dohodou uzavretou 30. septembra 1997 medzi touto spoločnosťou a TGSS (ďalej len „dohoda z 30. septembra 1997"). Splácanie sa týkalo sumy 3 510 387 323 ESP, čo zodpovedalo nedoplatkom na poistnom na sociálne zabezpečenie za obdobie od februára 1991 do februára 1997, zvýšeným o poplatok z omeškania vo výške 615 056 349 ESP, a bolo rozložené na obdobie desiatich rokov. Počas dvoch prvých rokov mali byť uhrádzané iba úroky vypočítané podľa sadzby 7,5 % ročne a počas nasledujúcich rokov mali byť splácané tak istina, ako aj úroky. Do apríla 1998 Sniace splatilo 216 118 863 ESP v rámci dohody z 30. septembra 1997.

13 Žalobca poslal 4. júla 1996 Komisii sťažnosť týkajúcu sa opakovanej štátnej pomoci poskytnutej Sniace počas niekoľkých rokov od konca 80-tych rokov. Dodatočné informácie poslal Komisii listami z 26. novembra a 9. decembra 1996. Španielske orgány predložili svoje pripomienky k veci v liste zo 17. februára 1997.

14 Listom z 10. marca 1997 Komisia informovala žalobcu, že jeho sťažnosť odložila z dôvodu, že nebolo dostatočne preukázané, že Sniace bola poskytnutá štátna pomoc v zmysle článku 92 ods. 1 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 87 ods. 1 ES).

15 Listom zo 17. apríla 1997 poslal žalobca Komisii dodatočné informácie na podporu svojej sťažnosti, medzi ktorými bol aj plán životaschopnosti podniku Sniace, vypracovaný v auguste 1996 súkromnou poradenskou spoločnosťou na žiadosť ministerstva priemyslu regionálnej vlády v Kantábrii. Žalobca mal 17. mája 1997 stretnutie s Komisiou. Listom z 18. júna 1997 žalobca predložil Komisii určité informácie o európskom trhu viskóznych vlákien.

16 Listom zo 7. novembra 1997 Komisia oznámila španielskej vláde svoje rozhodnutie začať konanie podľa článku 93 ods. 2 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 88 ods. 2 ES) vo vzťahu k určitým údajným prípadom štátnej pomoci, na ktoré poukázal žalobca, a akými sú aj dohody z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995 a „nevymáhanie nedoplatkov na sociálnom zabezpečení od roku 1991", a vyzvala španielsku vládu na predloženie pripomienok. Ostatné členské štáty a oprávnené subjekty boli zverejnením tohto listu v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* zo 14. februára 1998 (Ú. v. ES C 49, s. 2) upovedomené o začatí tohto konania a vyzvané, aby predložili ich prípadné pripomienky. Španielska vláda predložila svoje pripomienky v liste z 19. decembra 1997. Iné oprávnené subjekty tiež predložili svoje pripomienky, medzi inými aj žalobca vo svojom liste z 27. marca 1998, ku ktorým sa španielska vláda vyjadrila listom z 24. júna 1998. V liste zo 16. apríla 1998 španielska vláda odpovedala na otázky položené Komisiou v liste z 23. februára 1997.

17 Dňa 28. októbra 1998 Komisia prijala rozhodnutie 1999/395/ES o štátnej pomoci, ktorú Španielsko poskytlo spoločnosti Sniace, SA, so sídlom v Torrelavega, Kantábria [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 149, 1999, s. 40, ďalej len „rozhodnutie z 28. októbra 1998").

18 Výrok tohto rozhodnutia znie:

„*Článok prvý*

Nasledujúca štátna pomoc, ktorú Španielsko poskytlo v prospech [Sniace] je nezlučiteľná so spoločným trhom:

a) dohoda z 8. marca 1996 (zmenená dohodou zo 7. mája 1996) uzavretá medzi Sniace a [TGSS] o splátkovom kalendári pre dlh v celkovej výške istiny 2.903.381.848 ESP, opätovne zmenená dohodou z 30. septembra 1997 o splátkovom kalendári pre dlh v celkovej výške istiny 3.510.387.323 ESP v rozsahu, v akom bola úroková sadzba nižšia ako úroková sadzba na trhu; a

b) dohody z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995 uzavreté medzi Sniace a [Fogasa] o dvoch čiastkach vo výške 1.362.708.700 ESP a 339.459.878 ESP (vrátane úrokov), v rozsahu, v akom bola úroková sadzba nižšia ako úroková sadzba na trhu.

Čo sa týka ostatných skutočností, ktoré boli predmetom konania začatého na základe článku [88 ods. 2 ES], teda záruka na pôžičku vo výške miliardy [ESP], ktorá bola odsúhlasená podľa zákona 7/93, mechanizmus financovania výstavby závodu na

spracovanie odpadových vôd a čiastočné odpustenie dlhov miestnou radou v Torrelavega, tieto opatrenia nepredstavujú pomoc, takže konanie je možné ukončiť. Španielsko je však povinné oznámiť Komisii do dvoch mesiacov od zverejnenia tohto rozhodnutia pozmenený daňový výmer mestskej rady v Torrelavega týkajúci sa dane z hospodárskej činnosti, ktorú Sniace dlhuje za rok 1995 a ďalšie nasledujúce roky. Pokiaľ ide o nevymáhané príspevky na ochranu životného prostredia za obdobie rokov 1987 až 1995, Komisia prijme samostatné rozhodnutie vo vhodnom čase.

Článok 2

1. Španielske kráľovstvo prijme všetky opatrenia potrebné na to, aby príjemca vrátil pomoc uvedenú v článku 1, ktorá mu už bola protiprávne poskytnutá.

2. Vrátanie pomoci sa uskutoční podľa postupu stanoveného vnútroštátnymi právnymi predpismi. k sumám, ktoré majú byť vrátené, sa pripočítajú úroky odo dňa, kedy boli tieto sumy poskytnuté príjemcovi až do ich skutočného vrátenia. Úroky sa vypočítajú na základe príslušnej referenčnej sadzby.

Článok 3

Španielske kráľovstvo bude informovať Komisiu do dvoch mesiacov od zverejnenia tohto rozhodnutia o opatreniach prijatých na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Španielskemu kráľovstvu." [*neoficiálny preklad*]

Rozsudok Tubacex a rozhodnutie z 20. septembra 2000

19 Španielske kráľovstvo podalo do kancelárie Súdneho dvora 24. decembra 1998 žalobu o neplatnosť rozhodnutia z 28. októbra 1998 (vec C-479/98). Konanie v tejto veci bolo prvýkrát prerušené rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 23. februára 1999, keďže sa čakalo na vyhlásenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C-342/96, Španielsko/Komisia, v ktorej išlo o podobné otázky.

20 Predmetom konania vo veci C-342/96 bola žaloba o neplatnosť rozhodnutia Komisie 97/21/ESUO, ES z 30. júla 1996 o štátnej pomoci poskytnutej Compañía Española de Tubos por Extrusión SA, so sídlom v Llodio (Álava) (Ú. v. ES L 8, 1997, s. 14). V tomto rozhodnutí Komisia dospela k záveru, že niektoré dohody o splácaní uzavreté medzi Compañía Española de Tubos por Extrusión (ďalej len „Tubacex"), jej dcérskou spoločnosťou Acería de Álava a Fogasa, ako aj niektoré dohody o splátkových kalendároch a inom rozvrhu platieb poistného uzavreté medzi tými istými podnikmi a TGSS obsahovali prvky pomoci poskytnutej protiprávne a v rozpore so spoločným trhom podľa článku 87 ES a podľa rozhodnutia Komisie 3855/91/ESUO z 27. novembra 1991 o zavedení pravidiel Spoločenstva pre pomoc poskytovanú železiarskemu a oceliarskemu priemyslu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 362, s. 57) „v rozsahu, v akom [bola] uplatnená úroková sadzba nižšia ako úroková sadzba na trhu" [*neoficiálny preklad*]. Podľa Komisie uplatnenie zákonnej úrokovej miery vo výške 9 % na predmetné dohody nezodpovedalo obvyklým podmienkam na trhu, pretože priemerná úroková sadzba, ktorú uplatňovali súkromné španielske banky na pôžičky s dĺžkou presahujúcou tri roky, bola podstatne vyššia.

21 Dňa 29. apríla 1999 vyhlásil Súdny dvor rozsudok vo veci C-342/96 (Zb. s. I-2459, ďalej len „rozsudok Tubacex"). Súdny dvor najprv konštatoval, že Fogasa neposkytuje pôžičky podnikom v úpadku alebo podnikom v ťažkostiach, ale svojimi výplatami uspokujuje všetky oprávnené nároky uplatnené zamestnancami, pričom od podnikov následne žiada náhradu týchto platieb. Dodáva, že Fogasa mohla uzatvárať dohody o splácaní, ktoré jej mohli umožniť rozdeliť dlžné sumy vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb, a že TGSS mohla takisto povoliť rozdelenie dlžných príspevkov na sociálnom zabezpečení vo forme splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb. Súdny dvor následne uviedol, že štát sa nesprával ako verejný investor, ktorého správanie by sa malo porovnať so správaním súkromného investora, ktorý investuje svoj kapitál tak, aby to bolo rentabilné v kratšom, či dlhšom čase od takejto investície, ale ako „verejný veriteľ, ktorý podobne ako súkromný veriteľ chce, aby mu boli vrátané dlžné sumy, a ktorý na tento účel uzatvára dohody s dlžníkom, na základe ktorých budú nahromadené dlhy rozdelené do formy splátkového kalendára alebo iného rozvrhu platieb, aby bolo uľahčené ich zaplatenie" (bod 46). Upresnil, že predmetné dohody boli uzavreté z dôvodu, že už predtým existovala právna povinnosť Tubacexu pristúpiť k splácaniu miezd vyplatených spoločnosťou Fogasa a k zaplateniu dlhovaného poistného na sociálne zabezpečenie a že teda tieto dohody nespôsobili vznik nových dlhov Tubacexu voči orgánom verejnej moci (bod 47). Napokon Súdny dvor vyhlásil, že „úroky, ktoré sa obvykle uplatňujú na tento typ dlhov, sú tie, ktoré sú určené na náhradu škody, ktorú utrpel veriteľ z dôvodu omeškania plnenia povinnosti dlžníka splatiť dlhy, teda úroky z omeškania" a, že „[za] predpokladu, že by sa sadzba úrokov z omeškania uplatnená na dlhy voči verejnému veriteľovi odlišovala od úrokovej sadzby uplatňovanej na dlhy voči súkromnému veriteľovi, mala by sa uplatniť táto posledná uvedená sadzba v prípade, že by bola vyššia ako prvá uvedená úroková sadzba" (bod 48). Vo svetle týchto skutočností Súdny dvor zrušil rozhodnutie 97/21 „v rozsahu, v ktorom vyhlásilo opatrenia prijaté Španielskym kráľovstvom v prospech [Tubacexu] za nezlučiteľné s článkom [87 ES], keďže úroková sadzba vo výške 9 % uplatnená na dlžné sumy, ktoré dlhuje posledná uvedená spoločnosť spoločnosti [Fogasa] a TGSS, je nižšia ako sadzby uplatňované na trhu".

22 Vo veci C-479/98 Komisia listom zo 17. júna 1999 oznámila Súdnemu dvoru, že vzhľadom na rozsudok Tubacex zamýšľa čiastočne zrušiť rozhodnutie z 28. októbra 1998 a znovu začať konanie stanovené v článku 88 ods. 2 ES, aby predbežne zhromaždila pripomienky dotknutých strán. Komisia teda požiadala podľa článku 82a ods. 1 písm. b) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora o prerušenie konania

v tejto veci až do uvedeného čiastočného zrušenia. Predseda Súdneho dvora rozhodnutím z 1. júla 1999 vyhovel tejto žiadosti.

23 V nadväznosti na rozsudok Tubacex Komisia preskúmala rozhodnutie z 28. októbra 1998. V liste zo 16. februára 2000 oznámila španielskej vláde svoje rozhodnutie znovu začať konanie stanovené v článku 88 ods. 2 ES vo vzťahu k „prvkom pomoci... považovaným za nezlučiteľné so spoločným trhom uvedeným v článku 1 rozhodnutia [z 28. októbra 1998]" a vyzvala ju na predloženie pripomienok. Ostatné členské štáty a dotknuté strany boli o opätovnom začatí konania informované a vyzvané podať svoje prípadné pripomienky zverejnením tohto listu v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* z 15. apríla 2000 (Ú. v. ES C 110, s. 33). Španielska vláda predložila svoje pripomienky v liste z 19. apríla 2000.

24 Komisia 20. septembra 2000 prijala rozhodnutie 2001/43/ES o zmene rozhodnutia z 28. októbra 1998 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 11, 2001, s. 46, ďalej len „rozhodnutie z 20. septembra 2000").

25 Bod V rozhodnutia z 20. septembra 2000 pod názvom „Posúdenie" [*neoficiálny preklad*] stanovuje:

„(20) Komisia musí určiť, či prvky považované za nezlučiteľné so spoločným trhom v článku 1 rozhodnutia [z 28. októbra 1998] predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 [ES]. Ak sa ukáže, že v tomto prípade bola štátna pomoc poskytnutá, Komisia bude musieť preveriť, či je takáto štátna pomoc zlučiteľná so spoločným trhom.

(21) Skutkové a právne okolnosti uvedené v rozsudku Tubacex sú analogické s tými, ktoré Španielsko uviedlo pred Súdnym dvorom vo veci C-479/98, ako aj tými, ktoré Sniace uviedlo pred Súdom prvého stupňa vo veci T-190/99 proti rozhodnutiu [z 28. októbra 1998]. Komisia usúdila, že argumentácia Súdneho dvora v tomto rozsudku sa uplatňuje rovnako na dohody uzavreté medzi Sniace a Fogasa ako aj na dohody uzavreté medzi Sniace a [TGSS], ktoré podľa rozhodnutia [z 28. októbra 1998] obsahujú štátnu pomoc.

(22) Po prvé, je potrebné zdôrazniť, že Sniace malo už predtým zákonnú povinnosť nahradiť mzdy vyplatené spoločnosťou Fogasa a zaplatiť dlhované poistné na sociálne zabezpečenie. Predmetné dohody teda nespôsobili vznik nového dlhu Sniace voči orgánom verejnej moci. V dohodách o splácaní, ktoré uzavrela Fogasa a v dohodách o rozdelení dlhu vo forme splátkového kalendára, ktoré uzavrela [TGSS] sa teda štát nesprával ako verejný investor, ktorého správanie by sa malo porovnať so správaním súkromného investora, ktorý investuje svoj kapitál tak, aby to bolo rentabilné v kratšom či dlhšom čase od takejto investície, ale ako verejný veriteľ, ktorý podobne ako súkromný veriteľ chce, aby mu boli vrátané dlžné sumy. V dôsledku toho musí Komisia pri posúdení spochybnenej štátnej pomoci porovnať úroky z omeškania uplatnené na dlhy voči verejnému veriteľovi s tými, ktoré by sa uplatnili na dlhy voči súkromným veriteľom za obdobných okolností.

(23) Napriek tomu je potrebné uviesť, že osobitosť situácií, v ktorých sa nachádzajú dlžníci a veritelia môže komplikovať určenie modelu správania sa súkromných veriteľov, ktorí sa usilujú o to, aby im boli dlžné sumy zaplatené. V dôsledku toho musí Komisia založiť svoje posúdenie na skúmaní správania sa súkromných veriteľov v konkrétnom prípade.

(24) V prejednávanej veci uložili španielske súdy v marci 2003 na základe žiadosti Sniace z roku 1992 jej podniku zastavenie platieb. Verejní veritelia využili svoje

právo zdržať sa a nepristúpili na dohodu z októbra 1996 uzavretú medzi veriteľmi v rámci konania o zastavení platieb. Ako to konštatovala Komisia v rozhodnutí o začatí konania, verejní veritelia tým, že využili svoje právo zdržať sa, chránili svoje pohľadávky v celej výške.

(25) Dohody medzi Fogasa a Sniace na jednej strane a medzi orgánom sociálneho zabezpečenia a Sniace na druhej strane neumožnili tomuto podniku priaznivejšie zaobchádzanie v porovnaní s tým, čo bolo stanovené v dohode uzavretej medzi súkromnými veriteľmi.

(26) Podmienky ponúknuté súkromným veriteľom však neboli rovnaké ako podmienky odsúhlasené voči verejným veriteľom, a to najmä pokiaľ ide o postavenie, zabezpečenie a právo zdržať sa účasti na dohode veriteľov, ktoré majú verejné inštitúcie. V dôsledku toho Komisia usúdila, že tento porovnávací prístup nepredstavuje v danom prípade správne uplatňovanie kritéria ‚súkromného veriteľa', tak ako ho definuje Súdny dvor, ktorý – tak ako potom zdôraznil vo svojom rozsudku z 29. júna 1999 vo veci DMT (C-256/97) – predpokladá, že správanie dotknutých verejných veriteľov sa musí porovnať so správaním hypotetického súkromného veriteľa, ktorý sa nachádza v maximálnej možnej miere v rovnakej situácii.

(27) Komisia konštatovala, že podľa článku 1108 španielskeho občianskeho zákonníka je zákonnou úrokovou sadzbou tá, ktorá sa uplatňuje na náhradu škody, ktorú utrpel veriteľ, keď je dlžník v omeškaní s platením a keď žiadna iná úroková sadzba nebola určená. Navyše, článok 312 španielskeho obchodného zákonníka stanovuje, že v prípade pôžičky peňazí, pokiaľ neexistuje osobitná dohoda zmluvných strán, je dlžník povinný zaplatiť zákonom stanovenú výšku ... dlhu v deň splatenia. V dôsledku toho je teda zákonom stanovenou úrokovou sadzbou najvyššia úroková sadzba, ktorú môže súkromný veriteľ očakávať, ak by pokračoval vo vymáhaní dlhu právnymi prostriedkami.

(28) V dôsledku toho by nemohol súkromný veriteľ dostať od dlžníka vyššiu úrokovú sadzbu za nedoplatky ako zákonnú úrokovú sadzbu z dôvodu kompenzácie za to, že nepokračoval vo vymáhaní dlhu právnymi prostriedkami.

(29) Napokon je potrebné poukázať na osobitnú situáciu Sniace v čase uzavretia dohôd o splátkových kalendároch s Fogasa a [TGSS]. Tento podnik mal závažné finančné ťažkosti, ktoré ho doviedli k tomu, že mu bolo uložené zastavenie platieb a vážne ohrozili jeho šance na záchranu. Ako Komisia uviedla vo svojom rozhodnutí [z 28. októbra 1998], tým, že nepristúpila k nútenému vymáhaniu, aby neriskovala, že spôsobí uvedenie podniku do likvidácie, [TGSS] konala takým spôsobom, aby čo najviac zvýšila šancu, že dlh jej bude splatený.

(30) Na základe predchádzajúcich úvah Komisia pripúšťa, že v danom prípade tým, že Španielsko povolilo splácať dlhy Sniace vo forme splátkového kalendára a uplatnilo na ne zákonnú úrokovú sadzbu, sa pokúsilo zvýšiť svoju šancu, že všetky dlžné sumy budú splatené bez toho, aby utrpelo finančné straty. Španielsko sa teda správalo tak, ako by sa správal hypotetický súkromný veriteľ v tej istej situácii voči Sniace." [*neoficiálny preklad*]

26 Na základe týchto úvah Komisia usúdila v rozhodnutí z 20. septembra 2000, že „dohody o splácaní uzavreté medzi Fogasa a Sniace a dohoda o splácaní vo forme splátkového kalendára uzavretá medzi orgánmi sociálneho zabezpečenia a Sniace nepredstavovali štátnu pomoc" [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 31) a že, v dôsledku toho „[bolo] potrebné zmeniť jej rozhodnutie [z 28. októbra 1998]" [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 32).

27 Výrok rozhodnutia z 20. septembra 2000 stanovuje:

„Prvý článok

Rozhodnutie [z 28. októbra 1998] sa mení takto:

1) Článok 1 ods. 1 sa nahrádza nasledujúcim odsekom:

„Nasledujúce opatrenia vykonané Španielskom v prospech [Sniace] nepredstavujú štátnu pomoc:

a) dohoda z 8. marca 1996 (zmenená dohodou zo 7. mája 1996) uzavretá medzi Sniace a [TGSS] o splátkovom kalendári na dlh v celkovej výške istiny 2.903.381.848 [ESP] (teda 17.449.676,34 eur), znovu zmenená dohodou z 30. septembra 1997 o splátkovom kalendári na dlhy v celkovej výške istiny 3.510.387.323 [ESP] (teda 21.097.852,72 eur) a

b) dohody z 5. novembra 1993 a z 31. októbra 1995 uzavreté medzi Sniace a [Fogasa] o dvoch sumách, a to 1.362.708.700 [ESP] (teda 8.190.044,23 eur) a 339.459.878 [ESP] (teda 2.040.194,96 eur).'

2) Článok 2 sa zrušuje.

Článok 2

Toto rozhodnutie je určené Španielskemu kráľovstvu." [*neoficiálny preklad*]

28 Rozhodnutie z 28. októbra 1998 zmenené rozhodnutím z 20. septembra 2000 sa bude ďalej označovať ako „napadnuté rozhodnutie".

29 Uznesením zo 4. decembra 2000 nariadil predseda Súdneho dvora výmaz veci C-479/98 z registra Súdneho dvora.

Konanie

30 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. februára 1999 podal túto žalobu, ktorej predmetom je čiastočné zrušenie rozhodnutia z 28. októbra 1998.

31 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. mája 1999 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

32 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. júla 1999 Španielske kráľovstvo podalo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Komisie. Uznesením z 11. októbra 2001 predseda piatej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu.

33 Uznesením predsedu piatej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa z 10. decembra 1999 bolo toto konanie prerušené až do vyhlásenia rozsudku vo veci C-479/98 v súlade s článkom 47 tretím pododsekom Štatútu ES Súdneho dvora (zmenený, teraz článok 54 tretí pododsek Štatútu Súdneho dvora), článkom 77 písm. a) a článkom 78 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

34 Listom z 24. januára 2001 tajomník Súdu prvého stupňa vyzval účastníkov konania, aby predložili svoje pripomienky k pokračovaniu tohto konania vzhľadom na rozhodnutie z 20. septembra 2000 a vyššie uvedené uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2000 o vymazaní. Žalobca predložil svoje pripomienky v liste zapísanom do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 12. februára 2001, v ktorom okrem iného upravil svoje žalobné návrhy (pozri bod 41 nižšie). V liste zapísanom do registra kancelárie 16. februára 2001 Komisia v podstate oznámila, že predmet tohto konania nebol dotknutý rozhodnutím z 20. septembra 2000.

35 Žalobca 11. apríla 2001 predložil svoje pripomienky k námietke neprípustnosti.

36 Uznesením z 8. októbra 2001 Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) spojil konanie o námietke neprípustnosti s konaním vo veci samej.

37 Španielske kráľovstvo predložilo 14. februára 2002 vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania a účastníci konania k nemu predložili svoje pripomienky.

38 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval Komisiu, aby predložila určité listiny a Španielske kráľovstvo, aby odpovedalo na písomné otázky a predložilo určitý dokument. Komisia a Španielske kráľovstvo splnili tieto požiadavky v stanovenej lehote. Súd prvého stupňa takisto vyzval žalobcu, aby počas pojednávania ústne odpovedal na jednu otázku.

39 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 23. októbra 2003.

Návrhy účastníkov konania

40 Žalobca vo svojej žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 1 rozhodnutia z 28. októbra 1998 v rozsahu, v akom Komisia rozhodla, že:

„1. nevymáhanie pohľadávok, poplatku z omeškania a úrokov dlžných [TGSS], ako aj dohody o splátkovom kalendári na dlh uzatvorené medzi Sniace a [TGSS] 8. marca 1996, 7. mája 1996 a 30. septembra 1997 a

2. nevymáhanie pohľadávok a úrokov z omeškania dlžných... Fogasa, ako aj dohody uzatvorené medzi Sniace a... Fogasa 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995,

s výnimkou úrokových sadzieb odlišných od sadzieb na trhu, nepredstavujú štátnu pomoc v zmysle článku [87 ods. 1 ES]“,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

41 V liste z 12. februára 2001 (pozri bod 34 vyššie) žalobca upravil prvú časť svojich návrhov takto:

„zrušil článok 1 [napadnutého rozhodnutia] v rozsahu, v akom Komisia rozhodla, že:

nevymáhanie pohľadávok, poplatku z omeškania a úrokov dlžných [TGSS], ako aj dohody o splátkovom kalendári na dlh uzatvorené medzi Sniace a touto inštitúciou 8. marca 1996, 7. mája 1996 a 30. septembra 1997 a

nevymáhanie pohľadávok a úrokov z omeškania dlžných... Fogasa, ako aj dohody uzatvorené medzi Sniace a Fogasa 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995

nepredstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES“.

42 Žalobca vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti navrhuje, aby Súd prvého stupňa vyhlásil žalobu za prípustnú.

43 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— v každom prípade zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

44 Španielske kráľovstvo, vedľajší účastník konania, navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne, zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

O prípustnosti

45 Komisia a Španielske kráľovstvo sa dovolávajú neprípustnosti žaloby z dôvodu, že žalobca na jednej strane nezdôvodnil záujem na konaní a na druhej strane sa ho napadnuté rozhodnutie osobne netýka.

O neexistencii záujmu na konaní

Tvrdenia účastníkov konania

46 Komisia uvádza, že v rozhodnutí z 20. septembra 2000 konštatuje, že ani dohody o splátkovom kalendári a splácaní ako také, ani úrokové sadzby, ktoré sú tam stanovené, nepredstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Uvádza, že toto rozhodnutie sa stalo konečným, keďže žalobca nepodal žalobu o neplatnosť proti tomuto rozhodnutiu, a že teda je predmet konania vymedzený návrhmi uvedenými v žalobe. Tieto žalobné návrhy uvádzali iba článok 1 rozhodnutia z 28. októbra 1998, a to iba v tom rozsahu, v ktorom sa skutočnosť, že TGSS a Fogasa nevymáhali „svoje pohľadávky, pokuty za omeškanie a úroky" od Sniace, nepovažovala za štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

47 Komisia uvádza, že žalobca nemá záujem na konaní. Uvádza, že ak by Súd prvého stupňa musel vyhovieť návrhom na zrušenie v žalobe, toto „by neovplyvnilo konečnú povahu rozhodnutia [z 20. septembra 2000] a nič by to nezmenilo na zmenenom znení rozhodnutia [z 28. októbra 1998]". V skutočnosti, „aj keby bol zrušený článok 1 rozhodnutia [z 28. októbra 1998] za podmienok navrhovaných žalobcom, neovplyvní to konečné znenie článku 1 ods. 1 rozhodnutia [z 28. októbra 1998] v znení zmenenom rozhodnutím [z 20. septembra 2000], ktoré výslovne stanovilo, že sporné opatrenia nepredstavujú štátnu pomoc".

48 Komisia v duplike uvádza, že rozhodnutie z 20. septembra 2000 „nie je ‚opravou' rozhodnutia [z 28. októbra 1998], ani ho nenahrádza, ale predstavuje naopak nové samostatné posúdenie vrátane posúdenia pomoci, ktorá bola už posúdená ako zlučiteľná so spoločným trhom v rozhodnutí [z 28. októbra 1998]". Uvádza, že konanie začaté podľa článku 88 ods. 2 ES po vynesení rozsudku Tubacex (pozri bod 23 vyššie) sa netýkalo len otázky úrokovej sadzby, ale jeho predmetom boli „všetky

opatrenia, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia [z 28. októbra 1998], ale už s prihliadnutím na [tento rozsudok]". Takisto v rozhodnutí z 20. septembra 2000 Komisia „výslovne a celkovo preskúmala a posúdila tieto opatrenia z pohľadu práva štátnej pomoci, najmä dohody uzatvorené medzi Fogasa alebo [TGSS] a Sniace". Žalobca mal preto žalobu o neplatnosť podať „takisto" proti rozhodnutiu z 20. septembra 2000.

49 Španielske kráľovstvo uvádza, že článok 1 ods. 1 rozhodnutia z 28. októbra 1998 bol „zmenou vykonanou rozhodnutím [z 20. septembra 2000] pozbavený svojho obsahu" a že táto žaloba sa teda stala bezpredmetnou.

50 Žalobca poznamenáva, že návrh na zrušenie uvedený v jeho žalobe sa týka rozhodnutia z 28. októbra 1998 iba v tej miere, v akej v ňom Komisia vyhlásila, že „nevymáhanie pohľadávok, poplatku z omeškania a úrokov dlžných [TGSS], ako aj dohody o splátkovom kalendári na dlh uzatvorené medzi Sniace a touto organizáciou a nevymáhanie pohľadávok a úrokov z omeškania dlžných... Fogasa, ako aj dohody uzatvorené medzi Sniace a Fogasa, nepredstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES" [*neoficiálny preklad*]. Tieto žalobné návrhy sa netýkajú vyhlásenia uvedeného v prvom článku tohto rozhodnutia, podľa ktorého „rozdiel medzi úrokovými sadzbami stanovenými v dohodách na jednej strane a vyššou úrokovou sadzbou na trhu na druhej strane predstavuje štátnu pomoc" [*neoficiálny preklad*].

51 Žalobca vysvetľuje, že rozhodnutie z 20. septembra 2000 čiastočne zmenilo rozhodnutie z 28. októbra 1998 v tom zmysle, že Komisia v ňom usúdila, že ani vyššie uvedený rozdiel medzi úrokovými sadzbami nepredstavuje štátnu pomoc. Rozhodnutie z 20. septembra 2000 nemení ostatné aspekty rozhodnutia z 28. októbra 1998 a najmä nie aspekt kritizovaný v žalobe. Predmet sporu, tak ako je v nej stanovený, sa teda nemení.

52 Žalobca dodáva, že aj keby sa vychádzalo z toho, že rozhodnutie z 20. septembra 2000 zmenilo a nahradilo rozhodnutie z 28. októbra 1998, má právo, tak, ako to urobil vo svojom liste z 12. februára 2001 (pozri body 34 a 41 vyššie), upraviť tieto žalobné návrhy. Odkazuje v tomto smere na rozsudok Súdneho dvora z 3. marca 1982, Alpha Steel/Komisia (14/81, Zb. s. 749).

53 Z týchto rôznych dôvodov žalobca tvrdí, že má záujem na konaní.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

54 Je potrebné najprv pripomenúť, že zmena napadnutého rozhodnutia v priebehu konania predstavuje novú skutočnosť, ktorá dovoľuje žalobcovi prispôsobiť svoje žalobné dôvody a návrhy (rozsudok Alpha Steel/Komisia, už citovaný, bod 8; rozsudky Súdu prvého stupňa z 3. februára 2000, CCRE/Komisia, T-46/98 a T-151/98, Zb. s. II-167, body 33 až 36, a z 28. februára 2002, Kvaerner Warnow Werft/Komisia, T-227/99 a T-134/00, Zb. s. II-1205, bod 22).

55 V rozhodnutí z 28. októbra 1998 Komisia okrem iného usúdila, že dohoda z 8. marca 1996 v znení zmien vykonaných dohodami zo 7. mája 1996 a 30. septembra 1997 uzavretými medzi Sniace a TGSS a dohody z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995 uzatvorené medzi Sniace a Fogasa predstavovali štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES len „v rozsahu, v akom bola úroková sadzba nižšia ako úroková sadzba na trhu" [*neoficiálny preklad*]. Vo svojej žalobe žalobca navrhuje zrušenie tohto aspektu rozhodnutia z 28. októbra 1998 uvádzajúc najmä, že „štátna pomoc zahŕňa... celú výšku dlžného poistného na sociálne zabezpečenie zvýšeného o poplatky z omeškania a úroky v trhovej úrokovej sadzbe, [ako aj] všetky sumy dlžné Fogasa zvýšené o úroky v trhovej úrokovej sadzbe". Pokiaľ ide o TGSS, žalobca konkrétnejšie uvádza, že štátnu pomoc predstavuje skutočnosť, že táto inštitúcia toleruje prinajmenšom od roku 1991, že Sniace nespláca svoje dlhy poistného na sociálne zabezpečenie, že v rokoch 1996 a 1997 nevymáhal svoje pohľadávky napriek skutočnosti, že Sniace nerešpektovalo dohody z 8. marca a 7. mája 1996, ale, že naopak uzavrel tretiu dohodu o splátkovom kalendári, že nevyžadoval poskytnutie

skutočných záruk a že sa vzdal zaplatenia poplatkov z omeškania a úrokov v trhovej úrokovej sadzbe. Pokiaľ ide o Fogasa, žalobca v podstate uvádza, že za štátnu pomoc sa považuje skutočnosť, že táto organizácia nevymáhala svoje pohľadávky od Sniace, hoci táto spoločnosť nedodržiavala dohody z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995, a že v týchto dohodách neupravila zaplatenie poplatku z omeškania a úrokov z omeškania.

56 Rozhodnutím z 20. septembra 2000 Komisia zmenila rozhodnutie z 28. októbra 1998 bez toho, aby ho zrušila alebo nahradila. Jediná uskutočnená zmena je, že uplatňujúc kritérium súkromného veriteľa namiesto kritéria súkromného investora usúdila, že ani úrokové sadzby uplatnené TGSS a Fogasa v rámci dohôd o splátkovom kalendári a splácaní uzavretých so Sniace nepredstavujú štátnu pomoc. Aspekt rozhodnutia z 28. októbra 1998 uvedený v návrhoch na zrušenie bol teda rozhodnutím z 20. septembra 2000 ovplyvnený iba akcesoricky. Toto posledné uvedené rozhodnutie sa musí považovať za novú skutočnosť umožňujúcu žalobcovi upraviť jeho žalobné dôvody a návrhy, čo aj urobil vo svojom liste z 12. februára 2001. Bolo by totiž v rozpore so správnym úradným postupom a požiadavkou hospodárnosti konania vyžadovať od žalobcu, aby podal novú žalobu o neplatnosť na Súd prvého stupňa smerujúcu proti rozhodnutiu z 20. septembra 2000.

57 Z toho vyplýva, že žalobca má záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia.

O otázke, či je žalobca osobne dotknutý

Tvrdenia účastníkov konania

58 Komisia pripomína, že podľa ustálenej judikatúry subjekty, ktorým rozhodnutie nie je určené, môžu tvrdiť, že sa ich osobne týka, iba ak má toto rozhodnutie pre nich

účinky z dôvodu určitých ich osobitných vlastností alebo skutkových okolností, ktoré ich odlišujú od všetkých ostatných osôb, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako subjekt, ktorému je rozhodnutie určené (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197).

59 Komisia uvádza, že v oblasti kontroly štátnej pomoci sa rozhodnutie Komisie, ktorým sa ukončuje konanie začaté podľa článku 88 ods. 2 ES, týka osobne podnikov, ktoré podali sťažnosť vedúcu k tomuto konaniu a ktorých pripomienky boli vypočuté, pričom tieto pripomienky mali rozhodujúci vplyv na priebeh konania, pokiaľ je ich postavenie na trhu podstatne ovplyvnené opatrením predstavujúcim pomoc, ktoré je predmetom uvedeného rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora z 28. januára 1986, COFAZ a i./Komisia, 169/84, Zb. s. 391, body 24 a 25, a z 23. mája 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production a i./Komisia, C-106/98 P, Zb. s. I-3659, bod 40, a rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. apríla 1995, ASPEC a i./Komisia, T-435/93, Zb. s. II-1281, bod 63 a z 15. septembra 1998, BP Chemicals/Komisia, T-11/95, Zb. s. II-3235, bod 72). Zdôrazňuje, že v už citovanom rozsudku Comité d'entreprise de la Société française de production a i./Komisia Súdny dvor vyhlásil, že „podnik sa nemôže opierať výlučne o skutočnosť, že je konkurentom podniku, ktorému bola poskytnutá pomoc, ale musí navyše preukázať vzhľadom na mieru jeho prípadnej účasti na konaní a stupeň ohrozenia jeho postavenia na trhu, že sa vyskytujú také skutkové okolnosti, ktoré ho individualizujú obdobným spôsobom ako subjekt, ktorému je rozhodnutie určené" (bod 41).

60 V danom prípade žalobca vo svojej žalobe nepreukázal dostatočne podrobným spôsobom, že jeho postavenie na trhu bolo podstatne ovplyvnené údajnou pomocou poskytnutou Sniace, a ani neuviedol skutkové okolnosti, ktoré spôsobujú, že je individualizovaný rovnakým spôsobom ako subjekt, ktorému je rozhodnutie určené. Žalobca sa obmedzil na skonštatovanie všeobecných tvrdení a nepredložil žiadnu informáciu o účinkoch údajnej pomoci na jeho konkrétnu situáciu.

61 V každom prípade sa Komisii nezdá, že by údajná pomoc podstatne ovplyvnila postavenie žalobcu.

62 V tomto smere Komisia uvádza v prvom rade, že žalobca je „s odstupom" najvýznamnejším výrobcom viskóznych vlákien a že od roku 1991 výrazne zlepšil svoje obchodné výsledky na trhu. Na podporu svojich tvrdení uvádza nasledujúce skutočnosti:

— skupina, ku ktorej patrí žalobca, vyrába ročne približne 275 000 ton celulóznych vlákien a je jednou z troch vedúcich spoločností celosvetovej siete na trhu viskóznych vlákien,

— žalobca a spoločnosti Säteri a Courtaulds plc tvoria spolu približne 90 % produkcie Spoločenstva viskóznych vlákien,

— medzi rokmi 1991 a 1997 sa podiel žalobcu na celosvetovom trhu umelých a syntetických viskóznych vlákien na pradenie stále zvyšoval, z 9,2 na 16,4 %,

— medzi rokmi 1991 a 1997 sa výroba žalobcu pravidelne zvyšovala, zo 152 700 ton za rok na 270 800 ton za rok,

— pokiaľ ide o žalobcu, „pre rok 1995 bol... charakteristický veľmi silný dopyt, pre rok 1996 úplné využitie výrobných kapacít, pre rok 1997 rekordná produkcia a napokon pre rok 1998 rekordné výsledky",

— žalobca oznámil dobré výsledky za prvý trimester roku 1999,

— vo vzťahu k tretiemu trimestru roka 1997, oznámil zvýšenie svojich predajných cien, „svoju rastúcu nezávislosť od tlaku cien na svetovom trhu" a potrebu importovať na uspokojenie dopytu,

— konsolidovaný obrat žalobcu sa medzi prvým polrokom 2000 a zodpovedajúcim obdobím 2001 zvýšil v danom prípade o 7,2 %.

63 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe dodáva, že z údajov predložených žalobcom vyplýva, že žalobca si úspešne zvýšil svoje podiely na trhu v Spoločenstve medzi rokmi 1995 a 2000, zatiaľ čo v tom istom období sa podiely jeho konkurentov (okrem Säteri) neustále znižovali.

64 V druhom rade Komisia uvádza, že problémy, ktoré existujú na trhu a ktoré spôsobili pokles dopytu, prechodnú nadprodukciu a pokles cien, nie sú dôsledkom údajnej pomoci poskytnutej Sniace, ale vonkajších faktorov, akými sú dovoz z Ázie, slabosť potenciálneho prieniku na exportné trhy v Ázii, obchodné prekážky pri vývoze do tretích krajín, ktorým musia čeliť európski výrobcovia, a zníženie nákupov tovaru z viskózy v Európe.

65 V treťom rade Komisia uvádza, že Sniace vyrába ročne iba 25 000 ton viskóznych vlákien a že patrí medzi menších výrobcov tak v rámci Európy, ako aj sveta. Upresňuje, že táto spoločnosť musela čeliť početným ekonomickým ťažkostiam, ako aj sociálnym konfliktom, čo ju prinútilo k tomu, aby prerušila výrobu počas väčšej časti 90-tych rokov. Pripomína, že Sniace bola v stave zastavenia platieb od marca 1993 do októbra 1996.

66 Španielske kráľovstvo dodáva, že žalobca neuvádza žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by ho individualizovala obdobným spôsobom, akým by bol individualizovaný adresát napadnutého rozhodnutia. Zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že žalobca je konkurentom príjemcu údajnej pomoci, nepostačuje na jeho individualizáciu.

67 Žalobca uvádza, že sa ho napadnuté rozhodnutie osobne týka.

68 V prvom rade žalobca pripomína, že bol pôvodcom sťažnosti, ktorá viedla k začatiu konania uvedeného v článku 88 ods. 2 ES, a že sa na tomto konaní aktívne zúčastnil.

69 V druhom rade, žalobca tvrdí, že údajná pomoc citeľne poškodila jeho postavenie na trhu viskóznych vlákien. Uvádza, že medzi ním a Sniace existuje skutočná konkurencia na tomto trhu, ktorý sa v priebehu rokov stále zmenšuje a trpí silnou nadvýrobou. Pretrváva na ňom cenová konkurencia a Sniace je schopný vzhľadom na údajnú pomoc predávať svoje výrobky o 20 % lacnejšie ako jeho konkurenti v Európskej únii. Žalobca uvádza, že údaje, ktoré predložil vo svojej žalobe a v jej prílohách, ako aj v odpovediach k pripomienkam svojich konkurentov uvedených v rozhodnutí z 28. októbra 1998, dostatočne preukazujú, že sa ho napadnuté rozhodnutie týka. Uvádza, že skutočnosti, na ktoré sa odvoláva vo svojich dokumentoch, preukazujú, že „všetci konkurenti Sniace sú vystavení značnej konkurencii, pokiaľ ide o ceny, a musia, hoci ich štruktúra nákladov je lepšia, prijať iné racionalizačné opatrenia, pretože Sniace je umelo udržiavaná“ a že „celá táto prinajmenšom nevýhodná situácia sa týka takisto žalobcu, ktorý optimalizoval svoje zariadenia a štruktúru nákladov a napriek náročnému ekonomickému prostrediu dosahuje dobré výsledky vďaka obchodnej politike postavenej na nových základoch“. Pripúšťa, že ťažkosti, ktoré sa vyskytli na trhu viskóznych vlákien, majú vplyv na ceny tohto produktu, ale upresňuje, že „vo vnútri rámca tvoreného vonkajšími údajmi mimo trhu“ údajná pomoc prinútila sama osebe konkurentov Sniace znížiť ceny a prijať racionalizačné opatrenia.

70 Žalobca uvádza, že Komisia mu nemôže odoprieť záujem na konaní z dôvodu, že má významnú pozíciu na trhu alebo že zvýšil rozsah predaja počas predmetného obdobia. V rozsudkoch citovaných Komisiou sudca Spoločenstva nezohľadňoval takéto faktory pri zvažovaní, či žalobcovia neboli osobne dotknutí napadnutými rozhodnutiami. V rozsudku z 5. novembra 1997, Ducros/Komisia (T-149/95, Zb. s II-2031), Súd prvého stupňa usúdil, že situácia predmetného podniku na trhu bola ovplyvnená rozhodnutím Komisie, ktoré povoľovalo poskytnutie pomoci, keďže existovala hospodárska súťaž medzi týmto podnikom a príjemcom pomoci. Žalobca dodáva, že pozitívne výsledky, ktoré dosiahol, by boli ešte lepšie, keby Sniace neviedlo „agresívnu cenovú politiku..., ktorá bola možná vďaka pomoci". Napokon uvádza, že údajná pomoc umožnila tejto spoločnosti umelo sa udržiavať na trhu, hoci jej zánik by spôsobil vo vzťahu k jej konkurentom, zníženie nadprodukcie a zlepšenie obchodnej situácie.

71 Žalobca uvádza, že „okruh podnikov s aktívnou legitimáciou musí byť určený v závislosti od účelu ustanovení týkajúcich sa pomoci". V dôsledku toho uvádza, že kritériá, ktoré použila Komisia a sudca Spoločenstva na preukázanie prípadnej existencie „podstatného ovplyvnenia alebo narušenia hospodárskej súťaže" v zmysle článku 87 ods. 1 ES, sa môžu takisto uplatniť, pokiaľ ide o určenie, či má podnik aktívnu legitimáciu. Poznamenáva, že podľa názoru Komisie je hospodárska súťaž vždy ovplyvnená v zmysle tohto ustanovenia keď je pomoc, tak ako v tomto prípade, poskytnutá v „sektore, ktorý je zvlášť problematický" , a pomoc podnikom v ťažkostiach má samotnou svojou povahou tendenciu narušiť hospodársku súťaž. Uvádza takisto judikatúru, podľa ktorej „relatívne malý význam pomoci alebo relatívne malá veľkosť podniku príjemcu nevylučujú a *priori* možnosť, že obchod medzi členskými štátmi bude ovplyvnený" (rozsudky ASPEC a i./Komisia, už citovaný, bod 64, a BP Chemicals/Komisia, už citovaný, bod 72). Napokon žalobca uvádza, že údajná pomoc poskytnutá Sniace bola pomoc na prevádzku a že táto prakticky vždy spôsobuje podstatné narušenie hospodárskej súťaže.

72 V treťom rade žalobca uvádza, že tvrdenia Komisie týkajúce sa postavenia Sniace na trhu viskóznych vlákien sú v priamom protiklade s určitými konštatovaniami nachádzajúcimi sa v rozhodnutí z 28. októbra 1998. Uvádza najmä, že podiel Sniace na trhu v Spoločenstve je medzi 10,3 a 13 % a že roku 2000 mala táto spoločnosť podiel na trhu v Španielsku 35,5 %. Dodáva, že úvodná strana internetových stránok Sniace uvádza, že táto spoločnosť je jedným z najdôležitejších výrobcov viskóznych vlákien v Európe.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

73 Podľa ustálenej judikatúry subjekty, ktorým rozhodnutie nie je určené, môžu tvrdiť, že sa ich osobne týka, iba ak má toto rozhodnutie pre nich „účinky z dôvodu určitých ich osobitných vlastností alebo skutkových okolností, ktoré ich odlišujú od všetkých ostatných osôb a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako subjekt, ktorému je rozhodnutie určené“ (rozsudky Plaumann/Komisia, už citovaný, Zb. s. 197, 223, a Comité d'entreprise de la Société française de production a i./Komisia, už citovaný, bod 39).

74 Pokiaľ ide konkrétne o oblasť štátnej pomoci, boli ako osobne dotknuté rozhodnutím Komisie, ktorým sa ukončuje konanie začaté podľa článku 88 ods. 2 ES, pokiaľ ide o individuálnu pomoc, uznané okrem podniku príjemcu aj konkurenčné podniky tohto posledného uvedeného podniku, ktoré hrali aktívnu úlohu v rámci tohto konania, pokiaľ ich postavenie na trhu je podstatne ovplyvnené opatrením pomoci, ktoré je predmetom napadnutého rozhodnutia (rozsudok COFAZ a i./Komisia, už citovaný, bod 25).

75 Podnik sa teda nemôže odvolávať iba na svoje postavenie ako konkurenta vo vzťahu k podniku príjemcu, ale okrem toho musí s prihliadnutím na mieru jeho prípadnej účasti na konaní a dôležitosť vplyvu na jeho postavenie na trhu preukázať, že sa nachádza v situácii, ktorá ho individualizuje obdobným spôsobom ako adresáta. rozhodnutia (rozsudok Comité d'entreprise de la Société française de production a i./Komisia, už citovaný, bod 41).

76 V tejto veci je nesporné, že žalobca a Sniace sú aktívni na trhu viskóznych vlákien. Na viacerých miestach rozhodnutia z 28. októbra 1998 Komisia okrem toho výslovne kvalifikuje žalobcu ako konkurenta Sniace. Je teda potrebné skúmať, v akej miere môže žalobcu individualizovať jeho účasť na konaní a vplyv na jeho postavenie na trhu v súlade s článkom 230 ES.

77 V prvom rade, pokiaľ ide o účasť na konaní, je potrebné skonštatovať, že práve podrobná sťažnosť datovaná 4. júla 1996, podaná žalobcom a doplnená jeho listami z 26. novembra a 9. decembra 1996 viedla k začatiu konania. Iste, Komisia sa najprv domnievala, že nebolo dostatočne preukázané, že Sniace malo prospech zo štátnej pomoci, a v dôsledku toho oznámila svoj úmysel odložiť sťažnosť. Práve vo svetle dodatočných informácií a okolností predložených žalobcom listami zo 17. apríla a 18. júna 1997 a na rokovaní 17. mája 1997 však Komisia rozhodla prehodnotiť svoje stanovisko a začať konanie podľa článku 88 ods. 2 ES.

78 Takisto je potrebné konštatovať, že toto rozhodnutie o začatí konania sa zakladá v zásade na tvrdeniach a dôkazoch predložených žalobcom. Žalobca okrem toho po uverejnení uvedeného rozhodnutia predložil podrobné pripomienky listom z 27. marca 1998.

79 Je teda preukázané, že žalobca podal sťažnosť, ktorá viedla k začatiu konania, a že sa na ňom aktívne zúčastnil.

80 V druhom rade, pokiaľ ide o význam vplyvu na postavenie žalobcu na trhu, je potrebné najprv pripomenúť, že tak, ako vyplýva z bodu 28 už citovaného rozsudku COFAZ a i./Komisia, sudcovi Spoločenstva v štádiu skúmania prípustnosti neprináleží, aby sa definitívnym spôsobom vyslovil ku konkurenčnému vzťahu medzi žalobcom a podnikmi, ktoré sú príjemcami pomoci. V tejto súvislosti prináleží iba žalobcovi, aby presvedčivým spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré je rozhodnutie Komisie spôsobilé poškodiť jeho legitímne záujmy tým, že podstatne ovplyvňuje jeho postavenie na predmetnom trhu.

81 V tejto veci je potrebné konštatovať, že žalobca v žalobe kládol dôraz na skutočnosť, že údajná pomoc negatívne ovplyvnila jeho konkurenčné postavenie na trhu viskóznych vlákien tým, že umožnila Sniace umelo udržať svoju činnosť, hoci tento trh je typický veľmi obmedzeným počtom výrobcov, aktívnou hospodárskou súťažou a veľkou nadprodukciou.

82 Na preukázanie existencie takejto nadvýroby žalobca výslovne odkazuje na určité strany vyjadrení, ktoré predložil 27. marca 1998 po začatí konania podľa článku 88 ods. 2 ES a ktoré sú prílohou jeho žaloby. Tieto strany obsahujú údaje týkajúce sa spotreby, výroby a výrobných kapacít viskóznych vlákien v Spoločenstve za roky 1992 až 1997, čo sú údaje, ktoré pochádzajú od Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (Medzinárodný výbor pre umelý hodváb a syntetické vlákna) (CIRFS).

83 Okrem toho žalobca na pojednávaní poukázal na určité informácie obsiahnuté v jeho sťažnosti zo 4. júla 1996, ktoré sú takisto pripojené k jeho žalobe. V tejto sťažnosti uviedol údaje týkajúce sa trhu s viskóznymi vláknami, identifikoval

výrobcov viskózy prítomných v danom čase na trhu, pričom predložil odhad ich príslušných výrobných kapacít a predložil upresnenia týkajúce sa množstva viskóznych vlákien predávaných Sniace počas rokov 1991 až 1995, rozlišujúc okrem iného množstvo predané v Španielsku a množstvo exportované do Talianska.

84 Komisia nepredložila žiadny dokument, ktorý by mohol spochybniť presnosť informácií predložených žalobcom. Naopak, uznáva tak v námietke neprípustnosti, ako aj v rozhodnutí z 28. októbra 1998, že trh viskóznych vlákien trpí nadprodukciou. Tak teda v odôvodnení č. 74 tohto rozhodnutia výslovne uvádza, že „Sniace je aktívny v upadajúcom sektore, čo prinútilo niektorých z jeho konkurentov, aby znížili svoje výrobné kapacity" [*neoficiálny preklad*], že „výroba týchto vlákien v EHP bola znížená zo 760 000 ton roku 1992 na 684 000 ton roku 1997 (teda zníženie o 10 %) a spotreba počas toho istého obdobia sa znížila o 11 %" [*neoficiálny preklad*] a že „priemerná miera využívania kapacít počas tohto obdobia bola približne 84 %, čo je vzhľadom na takýto kapitálovo silný sektor málo" [*neoficiálny preklad*].

85 Navyše je potrebné zdôrazniť, že Komisia uznala, tak v rozhodnutí z 28. októbra 1998 (odôvodnenie č. 80), ako aj v rozhodnutí z 20. septembra 2000 (odôvodnenie č. 29), že podstatné finančné ťažkosti, ktoré malo Sniace, výrazne znížili jeho šancu na prežitie, a že keby TGSS pristúpila k nútenému vymáhaniu svojich dlhov, viedlo by to k zániku tejto spoločnosti. Vzhľadom na veľmi nízky počet výrobcov na trhu a nadvýroby, ktoré existovali na tomto trhu, by zánik Sniace mohol mať citeľné dôsledky na konkurenčné postavenie zostávajúcich výrobcov, čo by viedlo k zníženiu ich prebytočných kapacít a zlepšeniu obchodnej situácie. Aj keď Sniace nepatrilo medzi najvýznamnejších výrobcov viskóznych vlákien v Spoločenstve, postavenie, ktoré malo na trhu, určite nebolo nezanedbateľné. Je teda potrebné uviesť to, čo Komisia uviedla v odôvodnení č. 9 rozhodnutia z 28. októbra 1998, že produkčná kapacita viskóznych vlákien Sniace „[sa blížila] k 32 000 tonám (približne 9 % celkovej kapacity na úrovni Spoločenstva)" [*neoficiálny preklad*].

86 Je potrebné konštatovať, že tieto skutočnosti sú spôsobilé preukázať, že postavenie žalobcu na trhu je podstatným spôsobom ovplyvnené napadnutým rozhodnutím.

87 Okrem toho žalobca zdôraznil skutočnosť, že údajná pomoc umožnila Sniace predávať svoje produkty v Spoločenstve za ceny nižšie približne o 20 % oproti priemerným cenám jeho konkurentov. Na podporu tohto tvrdenia žalobca odkazuje na vyhlásenia spoločností Courtauld plc a Säteri uvedené v odôvodneniach č. 15 a 17 rozhodnutia z 28. októbra 1998. V replike žalobca doplnil toto tvrdenie výslovným odkazom na svoj list z 18. júna 1997, ktorý je prílohou žaloby, v ktorom predložil Komisii dodatočné informácie o európskom trhu viskóznych vlákien. V tomto liste sú uvedené tabuľky, ktoré okrem iného uvádzajú za roky 1989 až 1996 objemy viskóznych vlákien a modalu dodané Sniace a žalobcom v Španielsku, ako aj Sniace a rakúskymi výrobcami vo Francúzsku a Taliansku. Uvedený list obsahuje takisto údaje o dovozných cenách, ktoré Sniace a iní výrobcovia uplatňovali vo Francúzsku a Taliansku od roku 1989 do roku 1996. Žalobca okrem toho pripojil k svojej replike tabuľky, v ktorých sa nachádzajú tie isté údaje za roky 1997 až do polovice roka 2001. Z týchto rôznych informácií vyplýva, že vo väčšine prípadov a s výnimkou výrobcov z krajín východnej Európy boli ceny Sniace nižšie ako ceny ostatných európskych výrobcov.

88 Komisia nepopiera, že Sniace predávalo svoje výrobky za nižšie ceny ako boli ceny jej európskych konkurentov. Uvádza iba, že všeobecný pokles cien o viac ako 30 %, ku ktorému došlo na trhu medzi rokmi 1990 a 1996 nie je dôsledkom poskytnutia údajnej pomoci v prospech Sniace, ale vonkajších faktorov, medzi ktoré patrí dovoz pochádzajúci z Ázie. Okrem toho je potrebné uviesť, že v článku odborného časopisu *European Chemical News*, ktorý Komisia pripojila k námietke neprípustnosti, sa uvádza, že „pozorovatelia trhu potvrdzujú, že Sniace má naďalej negatívny vplyv na cenu, čo prekračuje jeho slabú kapacitu vo vzťahu k postaveniu na trhu".

89 Preto teda nemožno vylúčiť, že údajné pomoci, z ktorých niektoré považuje sama Komisia za „značnú výhodu" [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 80 rozhodnutia z 28. októbra 1998), umožnili Sniace predávať svoje výrobky za ceny nižšie, ako boli ceny konkurentov, medzi ktorých patrí žalobca.

90 Napokon argument, v ktorom Komisia vychádza zo skutočnosti, že v priebehu sporných rokov mal žalobca dobré výsledky a zvýšil svoju výrobu, nie je relevantný. Podstatný vplyv na postavenie dotknutej osoby na trhu sa totiž nemusí nevyhnutne prejaviť poklesom rentability, znížením jeho podielu na trhu alebo zaznamenaním prevádzkových strát. Otázka, ktorá sa vynára v tomto kontexte je tá, či by sa dotknutá osoba nachádzala vo výhodnejšej situácii v prípade, ak by neexistovalo rozhodnutie, ktorého zrušenie navrhla. Tak ako správne uvádza žalobca, toto môže zahŕňať aj prípad, keď mu vznikne ušlý zisk z dôvodu poskytnutia výhody jednému z jeho konkurentov verejným orgánmi.

91 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že žalobca uviedol relevantným spôsobom dôvody, kvôli ktorým napadnuté rozhodnutie mohlo poškodiť jeho oprávnené záujmy, ovplyvňujúc pri tom podstatným spôsobom jeho postavenie na trhu. Je teda potrebné dôjsť k záveru, že napadnuté rozhodnutie sa ho osobne týka.

92 Z toho vyplýva, že žaloba musí byť vyhlásená za prípustnú.

O veci samej

93 Žalobca uvádza dva dôvody na podporu svojej žaloby. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 87 ods. 1 ES a druhý na porušení povinnosti odôvodnenia.

Tvrdenia účastníkov konania

94 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobca na úvod uvádza, že v rozsudku Tubacex sa Súdny dvor vyjadril len k otázke, či určité podmienky dohôd o splátkovom kalendári a splácaní dlhov uzatvorených medzi TGSS a Fogasa a to konkrétne dohodnuté úrokové sadzby, obsahovali prvky štátnej pomoci. Súdny dvor nerozhodol o dohodách ako o takých, ani neskúmal právne otázky položené v rámci tohto konania. Odkazujúc na znenie bodu 46 rozsudku Tubacex žalobca uvádza, že hoci je pravda, že Súdny dvor založil svoje posúdenie na predpoklade Komisie, podľa ktorého nevymáhanie dlhov zo strany TGSS a Fogasa nemalo charakter štátnej pomoci, neosvojil si tento predpoklad. Podľa žalobcu Súdny dvor tento predpoklad nemohol v skutočnosti spochybniť, keďže Španielske kráľovstvo proti nemu nenamietalo a tento predpoklad Španielske kráľovstvo ani nepoškodzoval.

95 Podľa žalobcu z toho vyplýva, že z rozsudku Tubacex nemožno vyvodiť, že by sa Súdny dvor v zásade domnieval, že dohody o splácaní dlhov a splátkových kalendároch uzavreté medzi TGSS a Fogasa na jednej strane a podnikmi v ťažkostiach na druhej strane, nepredstavujú sami osebe štátnu pomoc. Táto otázka by sa mala skúmať vždy samostatne s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu a na základe kritéria súkromného veriteľa.

96 Ďalej žalobca uvádza, že TGSS a Fogasa majú právomoc voľnej úvahy pre odsúhlasenie alebo zamietnutie odloženia platieb a prípadne pre stanovenie jeho podmienok. Podmienka špecifickosti, čo je jedna z charakteristických vlastností pojmu štátnej pomoci, je teda v tomto prípade splnená.

97 Okrem toho žalobca uvádza, že Komisia v tejto veci správne nepoužila kritérium súkromného veriteľa.

98 V prvom rade žalobca tvrdí, že Komisia zakladá svoju argumentáciu na mylnom predpoklade, podľa ktorého „vymáhanie splatného dlhu si vyžaduje osobitné zdôvodnenie". V tejto súvislosti vysvetľuje, že v prípade solventného dlžníka pristúpi súkromný veriteľ k vymáhaniu svojich pohľadávok hneď, ako sa stanú splatnými. Takisto súkromný veriteľ vo všeobecnosti nebýva ochotný odsúhlasiť odklad splátok, keď má dlžník ekonomické problémy, ale priamo uplatní svoje práva a v prípade potreby sa uspokojí prostredníctvom zabezpečenia, ktoré bolo zriadené k danému dlhu. Súkromný veriteľ váha začať s vymáhaním svojich splatných pohľadávok iba v tom prípade, ak to predstavuje najrozumnejšie riešenie z ekonomického hľadiska, napríklad ak mu to umožňuje v porovnaní s ostatnými dostupnými možnosťami vymôcť väčšiu časť svojich pohľadávok alebo vyhnúť sa ešte väčším stratám.

99 V druhom rade žalobca uvádza, že správanie sa TGSS a Fogasa v tejto veci nebolo v súlade s tým, čo možno očakávať od hypotetického súkromného veriteľa nachádzajúceho sa v rovnakej situácii ako oni.

100 Na podporu tohto tvrdenia žalobca po prvé uvádza, že konanie o zastavenie platieb nebránilo týmto organizáciám, aby vymáhali svoje pohľadávky. Vysvetľuje, že „súdna ochrana dlžníka v rámci [tohto konania] sa obmedzuje na pohľadávky vzniknuté pred začatím [uvedeného] konania". Pohľadávky TGSS a Fogasa vzniknuté po začatí konania o zastavenie platieb mohli teda byť vymáhané po celý čas. Pokiaľ ide o pohľadávky vzniknuté v rokoch 1991 a 1992, mohli byť vymáhané v tej dobe. V každom prípade, mohli byť predmetom núteného výkonu od októbra 1996.

101 Po druhé žalobca uvádza, že súkromný veriteľ, ktorý má tak ako TGSS a Fogasa prednostné práva a zábezpeky, by neposkytol možnosť splácania dlžníkovi, ktorý má finančné ťažkosti, ale by pristúpil k núteného vymáhaniu svojich pohľadávok. Spochybňuje dôvodnosť tvrdenia, ktoré Komisia zakladá na tom, že v danom prípade nepristúpil žiadny súkromný veriteľ Sniace k takémuto núteného výkonu, vrátane španielskej banky Banesto, ktorej pohľadávka bola pritom zabezpečená záložným

právom na nehnuteľnosť. Žalobca uvádza, že postavenie všetkých ostatných veriteľov Sniace s výnimkou Banesto bolo horšie ako postavenie TGSS a Fogasa. Dodáva, že ani v napadnutom rozhodnutí, ani v písomných podaniach Komisia neuvádza žiadne údaje, ktoré by mohli určiť, či sa títo veritelia nachádzali v situácii, ktorá by bola porovnateľná so situáciou uvedených organizácií. Nijaké upresnenie nebolo podané najmä vo vzťahu k „perspektíve vymáhania pohľadávok, ktorých sa súkromní veritelia vzdali", k výške ich pohľadávok a zábezpekám, ktoré mali. Podľa žalobcu sa závery Komisie môžu zakladať na konkrétnom správaní sa Banesto, iba „ak sa viacerí alebo väčšina súkromných veriteľov v porovnateľnej situácii, v akej je Fogasa, správali ako Banesto". Napokon uvádza, že nemožno vylúčiť, že niektorí súkromní veritelia Sniace sú takisto aj jej akcionármi.

102 Žalobca takisto uvádza, že nemožno predpokladať, že uzatvorenie predmetných dohôd o splátkovom kalendári a splácaní malo za cieľ zachovať pohľadávky TGSS a Fogasa. Podľa žalobcu by sa súkromný veriteľ „okamžite pokúsil o uspokojenie z majetku dlžníka, aby vymohol aspoň časť svojich pohľadávok". Opakuje, že pre takého veriteľa sú „odklad zaplatenia a príslušný splátkový kalendár odôvodnené iba vtedy, ak to pre neho predstavuje v porovnaní s inými riešeniami záruku, že vymôže čo najväčšiu možnú časť svojich pohľadávok" a že „by mu odsúhlasil odklad, iba ak by mohol počítať so zlepšením ekonomickej situácie svojho dlžníka". Takéto zlepšenie však v danom prípade nebolo možné očakávať, a to z týchto dôvodov:

— obrat Sniace sa výrazne znížil v rokoch 1995 a 1996,

— nebolo prijaté žiadne reštrukturalizačné opatrenie schopné zabezpečiť rentabilitu a prevádzkyschopnosť podniku a plán životaschopnosti vypracovaný v auguste 1996 španielska vláda nepovažovala za oficiálny reštrukturalizačný plán,

— roku 1996 trh viskóznych vlákien trpel výraznou nadprodukciou,

— v priebehu nasledujúcich rokov sa očakávalo ďalšie zníženie dopytu po viskóznych vláknach v Spoločenstve.

103 Okrem toho žalobca namieta proti relevantnosti tvrdenia Komisie založeného na tom, že pohľadávky TGSS a Fogasa sú prednostné. Uvádza, že keby sa Sniace dostalo do úpadku, pohľadávky týchto dvoch organizácií by neboli naozaj „neobmedzene vymáhateľné", keďže by pohľadávky zabezpečené záložným právom na nehnuteľnosť mali prednosť. Uvádza okrem iného, že Fogasa by mala „výlučnú prednosť oproti iným veriteľom, iba pokiaľ ide o 30 posledných dní predchádzajúcich okamihu uplatnenia pohľadávky". Pokiaľ ide o predchádzajúce obdobie, veritelia, ktorých pohľadávky boli zabezpečené záložným právom na nehnuteľnosť, by mali pred touto organizáciou prednosť.

104 Po tretie žalobca uvádza, že súkromný veriteľ by nikdy neváhal pristúpiť k vymáhaniu svojich pohľadávok voči dlžníkovi, v prípade, že vie o jeho finančných ťažkostiach a ak súčasne narastajú jeho dlhy voči nemu.

105 Pokiaľ ide o Fogasa, žalobca teda uvádza, že potom, ako táto organizácia uzavrela dohodu z 5. novembra 1993 týkajúcu sa len dlhov vzniknutých pred týmto dátumom, pokračovala v mesačnom vyplácaní platov zamestnancom Sniace. Podľa žalobcu skutočnosť, že Fogasa bola v súlade so zákonom povinná pokračovať v mesačnom vyplácaní týchto platieb, nie je dôvodom na to, aby sa mohla zdržať vymáhania splatných pohľadávok, prípadne nepristúpiť k nútenému výkonu, a tak tolerovať narastanie dlhov.

106 Podľa žalobcu TGSS takisto tolerovalo hromadenie sa dlhov Sniace. V tejto súvislosti uvádza, že dlhy posledného uvedeného subjektu voči TGSS stúpli zo 746 miliónov ESP roku 1991 na 3,2 miliardy roku 1995, a že táto organizácia prijala opatrenie na vymáhanie svojich pohľadávok až roku 1996. Uvádza, že roku 1995 boli nedoplatky na poistnom na sociálne zabezpečenie Sniace výrazne vyššie ako jej vlastné imanie, ktoré predstavovalo 1,73 miliardy ESP. Kritizuje skutočnosť, že TGSS nepristúpila k predaju majetku, ktorý odňala Sniace, upresňujúc, že k 31. decembru 1993 bol exekvovaný majetok v hodnote 1,034 miliardy ESP a dlhy tohto podniku na poistnom na sociálne zabezpečenie predstavovali už približne 2,4 miliardy ESP.

107 Po štvrté žalobca uvádza, že súkromný veriteľ by nikdy neposkytol nové možnosti splácania dlžníkovi, ktorý nedodržiaval svoje predchádzajúce záväzky týkajúce sa splácania. Uvádza, že napriek skutočnosti, že Sniace nesplnila dohody z 8. marca a 7. mája 1996, TGSS s ňou uzavrela dohodu z 30. septembra 1997. Pokiaľ ide o Fogasa, uvádza, že táto uzavrela dohodu z 31. októbra 1995, hoci Sniace splnila dohodu z 5. novembra 1993 iba čiastočne. V júni 1998 tento podnik okrem toho splatil iba tretinu dlžných súm podľa týchto dvoch dohôd. Vo všeobecnosti vymohli tieto dve inštitúcie k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia iba veľmi malú časť svojich pohľadávok voči Sniace.

108 Po piate žalobca uvádza, že súkromný veriteľ by vyžadoval dostatočné záruky a garancie pred tým, ako by umožnil splácanie dlžníkovi nachádzajúcemu sa v ťažkej finančnej situácii.

109 Uvádza, že na rozdiel od viacerých úverových inštitúcií Sniace, v prospech ktorých boli zriadené záložné práva na nehnuteľnosť pokrývajúce všetky ich dlhy, TGSS počas rokov 1991 až 1996 od Sniace nevyžadovala záruky ako protiváhu za nesplnenie jeho pohľadávok. Konkrétne kritizuje skutočnosť, že TGSS nevyžadovala skutočné záruky pri uzatváraní dohody z 30. septembra 1997. Sniace sa uspokojilo

s tým, že roku 1996 navrhlo TGSS a Fogasa „spoločné záložné právo na nehnuteľnosť", ale toto nikdy nevzniklo, a to aj napriek tomu, že skutočná hodnota prevádzkového kapitálu tejto spoločnosti dosahovala k 31. decembru 1996 25 miliárd ESP. Uvádza, že nie je relevantné, že TGSS nadobudla v auguste 1998 záložné právo na strojový park Sniace, keďže táto skutočnosť nastala oveľa neskôr ako uzavretie dohôd z 8. marca a 7. mája 1996 a 30. septembra 1997. Dodáva, že Komisia sa nemôže domnievať, že TGSS si bola „relatívne istá", že vymôže svoje pohľadávky v prípade platobnej neschopnosti Sniace, argumentujúc, že nezaťažené aktíva majetku tejto spoločnosti predstavovali približne 20 miliárd ESP. Uvádza, že TGSS riskovala, že Sniace poskytne záruky na tieto aktíva tretím osobám, aby tak získala kapitál, a pripomína, že záložní veritelia majú prednosť pred všetkými ostatnými veriteľmi, ktorých pohľadávky nie sú vecne zabezpečené, vrátane prednostných veriteľov.

110 Pokiaľ ide o záložné právo na nehnuteľnosť v prospech Fogasa, žalobca uvádza, že v odôvodnení č. 89 rozhodnutia z 28. októbra 1998 Komisia uvádza, že „napriek opakovaným žiadostiam španielska vláda neposkytla žiadne upresnenie týkajúce sa [tohto záložného práva na nehnuteľnosť]" [*neoficiálny preklad*].

111 Po šieste žalobca potvrdzuje, že súkromný veriteľ by váhal pristúpiť k vymáhaniu svojich pohľadávok, iba ak by mu to prinieslo finančnú výhodu. Domnieva sa, že úroky a poplatky z omeškania, ktoré Sniace mala zaplatiť TGSS a Fogasa, nepredstavovali pre nich výhodu, keďže ich zaplatenie bolo takisto neisté ako zaplatenie dlžnej istiny.

112 Komisia najskôr, odvolávajúc sa na body 45 až 47 rozsudku Tubacex, potvrdzuje, že Súdny dvor v tomto rozsudku rozhodol, že „ani preddavky zaplatené Fogasa zamestnancom podniku v ťažkostiach, ani dohody smerujúce k tomu, aby sa umožnilo podniku zaplatiť tieto preddavky Fogasa, nemajú sami osebe charakter štátnej pomoci". V tomto prípade „sa kontrola vo vzťahu k právu pomoci teda

obmedzuje na preskúmanie určitých spôsobov obsiahnutých v týchto dohodách o splácaní". Podľa Komisie to isté platí pre odloženie splatenia dlhovaného poistného na sociálne zabezpečenie, ktoré poskytla TGSS, ako aj pre dohody o splátkovom kalendári, ktoré táto uzatvorila. Na jednej strane by totiž konanie žiadnej z týchto organizácií nemalo byť porovnávané so správaním sa súkromného investora, ale so správaním súkromného veriteľa, a na druhej strane tieto rôzne dohody nepriniesli predmetnému podniku žiadny nový prospech z verejných financií. V duplike Komisia tvrdí, že v rozsudku Tubacex sa Súdny dvor nevyslovil iba k otázke úrokovej miery, ale všeobecnejšie hodnotil dohody uzatvorené medzi Fogasa a TGSS na jednej strane a španielskymi podnikmi v ťažkostiach na druhej strane vo vzťahu k pravidlám v oblasti štátnej pomoci. Napokon Komisia zdôrazňuje, že rozhodnutie z 20. septembra 2000 prijala najmä prebratím tohto rozsudku.

113 Komisia následne uvádza, že TGSS a Fogasa konali podľa zákonných pravidiel, ktoré sa na ne vzťahovali, a že boli viazané „obmedzeniami a požiadavkami, ktoré obmedzovali ich právomoc voľnej úvahy" [*neoficiálny preklad*]. Vo svojej duplike Komisia uvádza, že „sporné opatrenia Fogasa a [TGSS] nezvýhodňujú selektívnym spôsobom určité konkrétne podniky, ako to stanovuje článok 87 ods. 1 ES". Španielske kráľovstvo uvádza, že TGSS tým, že Sniace poskytla splátkový kalendár na dlhy na poistnom na sociálne zabezpečenie, konala v súlade s platnou vnútroštátnou právnou úpravou. Upresňuje, že táto právna úprava sa uplatňuje všeobecne na každý podnik nachádzajúci sa v jednej z posudzovaných situácií, takže rozhodnutie TGSS o splátkovom kalendári na dlhy Sniace je „všeobecným opatrením a nie svojvoľným rozhodnutím príslušných orgánov".

114 Okrem toho Komisia podporovaná Španielskym kráľovstvom popiera, že by v tejto veci nesprávne uplatnila kritérium súkromného veriteľa.

115 V prvom rade Komisia a Španielske kráľovstvo tvrdia, že žalobca zakladá svoju žalobu na mylnom predpoklade, podľa ktorého TGSS a Fogasa nepristúpili k vymáhaniu svojich pohľadávok alebo Sniace odpustili časť dlhov. Komisia uvádza, že skutočnosť, že tieto organizácie uzatvorili dohody o splátkovom kalendári

a splácaní so Sniace naopak preukazuje, že chceli, aby im Sniace splatilo dlhy. Uvádza takisto tú skutočnosť, že uvedené organizácie neboli stranami dohody z októbra 1996.

116 V druhom rade Komisia uvádza, že TGSS a Fogasa sa v danom prípade správali ako súkromní veritelia.

117 Po prvé vysvetľuje, že počas trvania konania o zastavenie platieb bolo nemožné, aby Sniace splatilo TGSS svoje dlhy poistného na sociálne zabezpečenie týkajúce sa rokov 1991 a 1992. Okrem toho nič neumožňovalo domnievať sa, že pred začatím tohto konania sa TGSS nepokúsila dosiahnuť splatenie dlžnej sumy. Pokiaľ ide o pohľadávky týkajúce sa poistného na sociálne zabezpečenie za obdobie, keď prebiehalo konanie o zastavenie platieb, Komisia uznáva, že mohli byť vymáhané počas tohto konania, ale usudzuje, že nútený výkon nebol nevyhnutný, keďže táto organizácia mala dostatočné zábezpeky. Dodáva, že Sniace svoju činnosť prerušilo počas prevažnej časti rokov 1993 a 1996, ako aj začiatkom roka 1997, a nemalo teda žiadny príjem, ktorý by mu umožňoval uhradiť príslušné poistné.

118 Po druhé namieta proti tomu, že by TGSS a Fogasa boli povinné pristúpiť k nútenému výkonu svojich pohľadávok namiesto uzatvorenia dohôd o splátkovom kalendári a splácaní.

119 V tejto súvislosti sa Komisia odvoláva v prvom rade na skutočnosť, že tieto organizácie mali k dispozícii lepšie zábezpeky ako súkromní veritelia. Uvádza, že pohľadávky TGSS sú prednostné v prípade platobnej neschopnosti dlžníka. Uvádza, že po odpočítaní záložných práv súkromných veriteľov na nehnuteľnosti, „nezaťažený majetok... Sniace mal hodnotu ešte približne 20 miliárd ESP" a teda vzhľadom na svoje postavenie prednostného veriteľa si TGSS mohla byť v prípade

platobnej neschopnosti tohto podniku „relatívne istá", že svoje pohľadávky vymôže. Komisia dodáva, že Sniace rokovalo v období dohody z 30. septembra 1997 o zriadení záložného práva v prvom rade na svoj pozemok a zariadenia spoločne v prospech TGSS a Fogasa. Keďže toto záložné právo nakoniec nebolo zriadené, 31. augusta 1998 bolo rozhodnuté o zabezpečení splátkového kalendára na dlhy na poistnom na sociálne zabezpečenie zachovaním rôznych zádržných práv uplatnených na hnuteľný a nehnuteľný majetok Sniace. V tejto súvislosti TGSS získala 6. júla 1998 do zálohu najmä strojový park tohto podniku, a tým „nadobudla záložné právo v nominálnej hodnote 3 485 038 195 ESP", čo je suma zodpovedajúca takmer celej istine jej pohľadávky. Pokiaľ ide o Fogasa, Komisia uvádza, že táto inštitúcia je takisto prednostným veriteľom a že záložné právo na nehnuteľnosť zabezpečujúce celú výšku dlhu bolo v jej prospech poskytnuté 10. augusta 1995.

120 Ďalej Komisia uvádza, že žiadny súkromný veriteľ Sniace nepristúpil k nútenému vymáhaniu svojich pohľadávok. Konkrétnejšie zdôrazňuje, že hlavný súkromný veriteľ tejto spoločnosti, Banesto, nepristúpil k nútenému vymáhaniu svojich pohľadávok, hoci tieto boli do výšky 5 miliárd ESP zabezpečené záložným právom. Okrem toho namieta proti tvrdeniu, podľa ktorého by sa súkromný veriteľ nachádzajúci sa v porovnateľnej situácii ako Fogasa, uspokojil zo záložného práva zriadeného Sniace. Uvádza, že keďže mala Fogasa prednostné postavenie v prípade platobnej neschopnosti Sniace, mala o to menej dôvodov pristúpiť k nútenému vymáhaniu svojich pohľadávok.

121 Napokon Komisia uvádza, že TGSS a Fogasa sa „správali ráznejšie a efektívnejšie ako súkromní veritelia podniku". Komisia a Španielske kráľovstvo zdôrazňujú, že tieto organizácie neboli účastníkmi dohody z októbra 1996. Vysvetľujú, že vzhľadom na hrozivú finančnú situáciu Sniace súkromní veritelia tým, že sa podieľali na tejto dohode, a tým, že premenili podľa tejto dohody 40 % svojich pohľadávok na akcie tejto spoločnosti, sa v skutočnosti v tom istom rozsahu vzdali svojich pohľadávok. Komisia dodáva, že spôsoby splácania dlhov stanovené v dohode z októbra 1996 sú citeľne menej výhodné ako tie, ktoré boli dohodnuté s TGSS a Fogasa. Toto splácanie sa totiž rozložilo na osem rokov a k istine nebudú pripočítavané úroky.

122 Po tretie Komisia uvádza, že španielske orgány ju „dôveryhodným spôsobom" uistili, že TGSS konala „s cieľom zachovania všetkých práv, ktoré mala voči Sniace". Španielske kráľovstvo tvrdí, že pravdepodobnosť TGSS a Fogasa na vymoženie svojich pohľadávok boli lepšie, keď uzavreli sporné dohody ako keby boli vyžadovali okamžité zaplatenie svojich pohľadávok. Komisia pripúšťa, že vo svojom posúdení údajnej pomoci nevzala do úvahy ani plán životaschopnosti vypracovaný v auguste 1996, ani reštrukturalizačný plán, na ktorý odkázali španielske orgány v priebehu správneho konania.

123 Po štvrté Komisia uvádza, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého TGSS tolerovala hromadenie dlhov Sniace na poistnom na sociálne zabezpečenie medzi rokmi 1991 a 1996 bez toho, aby konala. Znovu opakuje, že vzhľadom na konanie o zastavenie platieb „časť týchto súm nebolo možné v súlade so zákonom vymáhať" a že Sniace svoju činnosť počas relevantného obdobia čiastočne prerušila. Okrem toho Komisia a Španielske kráľovstvo pripomínajú, že Fogasa má zákonnú povinnosť vyplácať zamestnancom mzdu, ktorá im nebola zaplatená okrem iného z dôvodu zastavenia platieb, a následne prevziať práva a žaloby zamestnancov s cieľom získať náhradu vyplatených súm.

124 Po piate Komisia uvádza, že žiadna skutočnosť neumožňuje predpokladať, že Sniace nerešpektovala dohody o splátkovom kalendári a splácaní.

125 Po šieste Komisia a Španielske kráľovstvo usudzujú, že TGSS a Fogasa mali k dispozícii dostatočné zábezpeky (pozri bod 119 vyššie).

126 Po siedme Komisia poznamenáva, že v súlade so španielskou právnou úpravou nedoplatky na poistnom na sociálne zabezpečenie sa automaticky zvyšujú o 20 % a uplatňuje sa na ne zákonná úroková sadzba najmenej 9 % ročne. Nevymáhanie

dlhov na poistnom na sociálne zabezpečenie alebo súhlas s odložením ich zaplatenia teda predmetnému podniku automaticky nepriniesol značnú finančnú výhodu. Španielske kráľovstvo odkazujúc na bod 47 rozsudku Tubacex dodáva, že dohody o splátkovom kalendári a splácaní dlhov nespôsobili vznik nových dlhov Sniace vo vzťahu k orgánom verejnej moci, a teda nemožno tvrdiť, že tento podnik dostal akúkoľvek ekonomickú výhodu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

127 Podľa článku 87 ods. 1 ES, „ak nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi".

128 Najskôr je potrebné preskúmať, či je v tejto veci splnená podmienka špecifickosti, ktorá predstavuje jednu z charakteristických vlastností štátnej pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 1. decembra 1998, Ecotrade, C-200/97, Zb. s. I-7907, bod 40, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. septembra 2000, CETM/Komisia, T-55/99, Zb. s. II-3207, bod 39).

129 Je potrebné pripomenúť, že článok 87 ods. 1 ES sa na výlučne všeobecne záväzné opatrenia nevzťahuje. Judikatúra však už upresnila, že aj opatrenia, ktoré sa na prvý pohľad uplatňujú všeobecne na podniky, môžu obsahovať určitú selektívnosť, a preto sa môžu považovať za opatrenia určené na zvýhodnenie určitých podnikov alebo výrobných odvetví. Tak je tomu okrem iného v prípade, keď správny orgán, ktorý má uplatňovať všeobecné pravidlo, má určitú diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o uplatňovanie aktu (rozsudky Súdneho dvora z 26. septembra 1996, Francúzsko/

Komisia, C-241/94, Zb. s. I-4551, body 23 a 24, Ecotrade, už citovaný, bod 40, a zo 17. júna 1999, Piaggio, C-295/97, Zb. s. I-3735, bod 39).

130 V tejto veci je potrebné konštatovať, že TGSS a Fogasa majú k dispozícii určitú právomoc voľnej úvahy tak pre uzatváranie dohôd o splátkovom kalendári a splácaní, ako aj pre určenie niektorých podmienok týchto dohôd, ako je samotný plán splátok, výška splatných súm a dostačujúca povaha ponúkaných zábezpek na úhradu dlhov. Na jednej strane toto jasne vyplýva z právnej úpravy činnosti obidvoch týchto organizácií. Teda, pokiaľ ide o TGSS, z článku 20 všeobecného zákona o sociálnom zabezpečení a z článku 40 ods. 1 kráľovského dekrétu zo 6. októbra 1995 výslovne vyplýva, že poskytnutie splátkových kalendárov alebo rozdelenie splácania dlhov na poistnom na sociálne zabezpečenie je možnosťou, ktorú táto organizácia môže využiť. Takisto z článku 40 ods. 1 kráľovského dekrétu zo 6. októbra 1995 vyplýva, že TGSS disponuje právomocou posúdiť „ostatné osobitné okolnosti", ktoré bránia dlžníkom splatiť svoje dlhy. Pokiaľ ide o Fogasa, článok 32 kráľovského dekrétu zo 6. marca 1985 stanovuje, že uzatvorenie dohôd o splácaní je možnosťou, ktorú môže využiť takisto táto organizácia. Okrem toho, ako to konštatoval generálny advokát La Pergola v bode 8 svojich návrhov k rozsudku Tubacex (Zb. s. I-2461), jednotlivé kritériá vyhlášky ministra práce a sociálneho zabezpečenia z 20. augusta 1985 identifikované v bode 7 vyššie potvrdzujú, že Fogasa disponuje v určitej miere právomocou voľnej úvahy v danej oblasti. Na druhej strane samotná Komisia konštatuje v odôvodneniach č. 81 a 89 rozhodnutia z 28. októbra 1998, že TGSS a Fogasa majú právomoc voľnej úvahy pri odsúhlasení splátkových kalendárov alebo rozdelenia dlhov a pri stanovení určitých podmienok. Teda v odôvodnení č. 81 Komisia uvádza, že „je... nesporné, že právna úprava v oblasti sociálneho zabezpečenia dáva orgánom určitú právomoc voľnej úvahy pri riešení jednotlivých prípadov, čo bolo presne využité aj v tomto prípade" [*neoficiálny preklad*]. V odôvodnení č. 89 uvádza, že „Fogasa má právomoc voľnej úvahy pre odloženie alebo rozdelenie splácania na obdobie, ktoré môže dosahovať až osem rokov" [*neoficiálny preklad*].

131 Navyše je potrebné uviesť, že žalobca nekritizuje iba dohody o splátkovom kalendári alebo splácaní dlhov, ktoré uzavreli TGSS a Fogasa so Sniace. Namieta totiž aj proti

skutočnosti, že TGSS a Fogasa tolerovali, že táto spoločnosť nedodržiava svoje dohody, a pokiaľ ide o TGSS, proti skutočnosti, že okrem dohody o splátkovom kalendári tolerovala aj to, že uvedená spoločnosť prinajmenšom od februára 1991 nespláca svoje dlhy na poistnom na sociálne zabezpečenie počas viacerých rokov. Je teda nesporné, že posledné uvedené správania vyplývajú z diskrečnej právomoci TGSS a Fogasa.

132 Okrem toho Španielske kráľovstvo nemôže zakladať svoje tvrdenie na skutočnosti, že rozhodnutie TGSS schváliť splátkový kalendár na dlhy Sniace nebolo diskriminačné. Na to, aby sa opatrenie nepovažovalo za všeobecné, nie je potrebné preveriť, či správanie sa predmetnej štátnej organizácie má diskriminačný charakter. Stačí preukázať, tak ako to bolo urobené v tomto prípade, že uvedená organizácia disponuje právomocou voľnej úvahy, pokiaľ ide o uzatvorenie dohôd o splátkovom kalendári alebo splácaní a určenie určitých podmienok týchto dohôd.

133 Je teda potrebné dospieť k záveru, že podmienka špecifickosti je v tejto veci splnená.

134 Ďalej je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry má článok 87 ods. 1 ES za cieľ predísť tomu, aby bol obchod medzi členskými štátmi ovplyvnený výhodami poskytnutými verejnými orgánmi, ktoré v rôznych formách narušujú alebo hrozí, že narušia hospodársku súťaž tým, že zvýhodnia niektoré podniky alebo určité výrobné odvetvia (rozsudky Súdneho dvora z 24. februára 1987, Deufil/Komisia, 310/85, Zb. s. 901, bod 8; z 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Zb. s. I-877, bod 12, a z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, Zb. s. I-3547, bod 58). Pojem pomoci teda zahŕňa nielen pozitívne plnenia ako subvencie, pôžičky alebo účasť na základnom imaní spoločností, ale takisto opatrenia, ktoré v rôznych formách znižujú náklady, ktoré obvykle zaťažujú rozpočet podniku a ktoré preto bez toho, aby boli subvenciami v prísne vzatom zmysle slova, sú rovnakej povahy a majú rovnaké účinky (rozsudok Banco Exterior de España, už citovaný, bod 13).

135 V danom prípade je potrebné konštatovať, že niektoré správania sa TGSS a Fogasa, proti ktorým namieta žalobca, zabezpečili Sniace značnú obchodnú výhodu.

136 Pokiaľ ide teda o TGSS, zo spisu vyplýva, že táto organizácia tolerovala, že Sniace nespláca svoje dlhy poistného na sociálne zabezpečenie počas obdobia, ktoré siahalo prinajmenšom od februára 1991 do februára 1997, čím bolo umožnené tejto spoločnosti, aby výška jej dlhov dosiahla až celkovú sumu 3 510 387 323 ESP, zvýšenú o poplatok z omeškania v celkovej sume 615 056 349 ESP a úroky v zákonnej úrokovej miere. Konkrétne, TGSS reagovala až 8. marca 1996 tým, že uzatvorila prvú dohodu o splátkovom kalendári, vzhľadom na to, že Sniace neuhradila svoje dlhy na poistnom na sociálne zabezpečenie. Okrem skutočnosti, že táto dohoda nebola zo strany Sniace nikdy splnená (pozri bod 138 nižšie), však TGSS tolerovala, že dlhy tejto spoločnosti na poistnom na sociálne zabezpečenie sa ďalej zvyšovali až do februára 1997, ktoré sa pridali k dlhom, na ktoré sa vzťahovala dohoda z 8. marca 1996.

137 Je isté, že správanie verejnej inštitúcie poverenej výberom poistného na sociálne zabezpečenie, ktorá toleruje, že uvedené príspevky sú platené oneskorene, dáva podniku, ktorý má z toho prospech, značnú obchodnú výhodu tým, že znižuje jeho zaťaženie vyplývajúce z obvyklého uplatňovania režimu sociálneho zabezpečenia (rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 1999, DM Transport, C-256/97, Zb. s. I-3913, bod 19).

138 Je takisto preukázané, že Sniace nedodržiavalo dohodu z 8. marca 1996 v znení zmien prijatých dohodou zo 7. mája 1996. Tak ako uvádza Španielske kráľovstvo, táto dohoda v skutočnosti nikdy nenadobudla platnosť, keďže Sniace „nesplácalo splatné dlhy". TGSS však namiesto toho, aby vyžadovala, tak ako by mala právo urobiť za daných okolností, okamžité splatenie celého dlhu, súhlasila s uzavretím novej dohody o splátkovom kalendári so Sniace 30. septembra 1997. Konajúc týmto spôsobom, TGSS nespochybniteľne poskytla Sniace značnú výhodu. Tak ako totiž vyplýva z odôvodnenia č. 80 rozhodnutia z 28. októbra 1998, nútené vymáhanie dlhu tejto spoločnosti by mohlo vzhľadom na jej zvlášť ťažkú finančnú situáciu spôsobiť jej zánik.

139 Tvrdenie, ktoré Komisia zakladá na skutočnosti, že v súlade so španielskou platnou právnou úpravou úroky a poplatky z omeškania sa automaticky uplatňujú na nedoplatky na poistnom na sociálne zabezpečenie, nie je relevantné. Úroky a poplatky z omeškania, ktoré môže byť podnik s vážnymi finančnými ťažkosťami nútený zaplatiť ako protihodnotu za rozsiahle možnosti splácania, také ako TGSS odsúhlasila v prípade Sniace, nemôžu totiž úplne odstrániť výhodu, z ktorej má uvedený podnik prospech (pozri v tomto zmysle rozsudok DM Transport, už citovaný, bod 21).

140 Pokiaľ ide o Fogasa, zo spisu vyplýva, že táto organizácia uzavrela so Sniace 5. novembra 1993 dohodu, podľa ktorej sa Sniace zaviazalo zaplatiť 897 652 789 ESP ako istinu, zvýšenú o 465 055 911 ESP úrokov vypočítaných pri zákonnej úrokovej sadzbe 10 %, teda celkovú sumu 1 362 708 700 ESP, a to v polročných splátkach v priebehu ôsmich rokov. Čiastka 897 652 789 ESP zodpovedala sumám vyplatených zo strany Fogasa ako mzdy a náhrady, ktoré dlhovalo Sniace svojim zamestnancom.

141 Príloha 1 tejto dohody predložená Španielskym kráľovstvom v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa (pozri bod 38 vyššie) uvádza, že suma polročných splátok týkajúcich sa istiny sa zvyšovala progresívne takto: 20 000 000 ESP (druhý polrok 1994 a prvý polrok 1995), 35 000 000 ESP (druhý polrok 1995 a prvý polrok 1996), 55 000 000 ESP (druhý polrok 1996 a rok 1997), 80 000 000 ESP (roky 1998 až 2000) a 71 326 395 ESP (rok 2001). Zaplatenie úrokov bolo odložené až do roku 2000 (štyri polročné splátky vo výške 116 263 978 ESP).

142 Z informácií predložených Španielskym kráľovstvom v odpovedi na inú otázku, ktorú mu položil Súd prvého stupňa (pozri bod 38 vyššie), vyplýva, že dodržalo dohodu z 5. novembra 1993 Sniace iba veľmi obmedzene. Roku 1994 uhradilo iba

10 000 000 ESP zo stanovených 20 000 000 ESP, roku 1995 iba 30 000 000 ESP zo stanovených 55 000 000 ESP, roku 1996 iba 35 000 000 ESP zo stanovených 90 000 000 ESP, roku 1997 iba 15 000 000 ESP zo stanovených 110 000 000 ESP a roku 1998 iba 120 000 000 ESP zo stanovených 160 000 000 ESP. Dohodou z 18. marca 1999 bol plán splácania obsiahnutý v prílohe 1 dohody z 5. novembra 1993 okrem toho zmenený so spätnou účinnosťou.

143 Fogasa 31. októbra 1995 uzavrela druhú dohodu so Sniace, podľa ktorej sa Sniace zaviazalo splatiť 229 424 860 ESP ako istinu, zvýšenú o úroky vo výške 110 035 018 ESP vypočítané pri zákonnej sadzbe 9 %, teda celkovú sumu 339 459 878 ESP v polročných splátkach počas obdobia ôsmich rokov. Čiastka 229 424 860 ESP zodpovedala sumám, ktoré Fogasa stále vyplácala po dohode z 5. novembra 1993 ako mzdy a náhrady dlhované zo strany Sniace jej zamestnancom.

144 Príloha 1 dohody z 31. októbra 1995 predložená Španielskym kráľovstvom v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa (pozri bod 38 vyššie) uvádza, že sumy polročných splátok týkajúce sa istiny majú byť progresívne takéto: 10 000 000 ESP (1. mája 1996, 1. novembra 1996, 1. mája 1997, 1. novembra 1997, 1. mája 1998 a 1. novembra 1998), 15 000 000 ESP (1. mája 1999, 1. novembra 1999, 1. mája 2000, 1. novembra 2000, 1. mája 2001 a 1. novembra 2001), 20 000 000 ESP (1. mája 2002, 1. novembra 2002 a 1. mája 2003) a 19 424 860 ESP (1. novembra 2003). Zaplatenie úrokov bolo odložené až do zaplatenia poslednej polročnej splátky.

145 Z informácií predložených Španielskym kráľovstvom v odpovedi na inú otázku položenú Súdom prvého stupňa (pozri bod 38 vyššie) vyplýva, že Sniace nedodržalo ani dohodu z 31. októbra 1995. V skutočnosti splatilo totiž do decembra 1998 iba

30 000 000 ESP zo stanovených 60 000 000 ESP. Medzi decembrom 1998 a decembrom 2001 uhradila iba ďalších 50 000 000 ESP zo stanovených 90 000 000 ESP. Dohodou z 18. marca 1999 bol plán splácania obsiahnutý v prílohe 1 dohody z 31. októbra 1995 okrem toho, podobne ako ten, ktorý je prílohou k dohode z 5. novembra 1993, zmenený so spätnou účinnosťou.

146 Súd prvého stupňa uznáva, že tým, že Fogasa súhlasila, že bude vyplácať mzdy a náhrady, ktoré sú predmetom dohôd z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995, uspokojila zákonné nároky zo strany zamestnancov Sniace. Z tohto hľadiska opatrenie tejto organizácie neobsahuje prvky štátnej pomoci. Mzdy a náhrady dlhované zamestnancom podniku sú však súčasťou obvyklých prevádzkových nákladov podniku, ktoré je podnik v zásade povinný hradiť z vlastných zdrojov. Akékoľvek verejné opatrenie určené na financovanie týchto nákladov môže teda predstavovať pomoc zakaždým, keď vedie k poskytnutiu výhody podniku, či už sú tieto platby uhradené priamo podniku alebo jeho zamestnancom prostredníctvom verejnej inštitúcie. Tým, že Fogasa tolerovala, že splátky dlhu vzniknutého v dôsledku vyššie uvedených platieb neboli dodržané, poskytla Sniace jednoznačnú obchodnú výhodu, keďže mu znížila náklad, ktorý obvykle znáša podnikový rozpočet. Táto výhoda je o to zrejmejšia, že vzhľadom na nedodržiavanie povinností zo strany Sniace, ktoré mu vyplývali z dohôd z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995, mohla Fogasa žiadať okamžité splatenie celej výšky svojich pohľadávok, prípadne uplatniť svoje záložné právo na nehnuteľnosť.

147 Komisia nemôže odôvodňovať vyššie uvedené správania TGSS a Fogasa skutočnosťou, že Sniace sa nachádzalo v stave zastavenia platieb od marca 1993 do októbra 1996. Na jednej strane to vôbec nevysvetľuje, prečo TGSS súhlasila s tým, že Sniace nezaplatí svoje dlhy na poistnom na sociálne zabezpečenie za roky 1991 a 1992. Na druhej strane existencia konania o zastavenie platieb vôbec nebránila Sniace, aby uhrádzalo platobné záväzky, ktoré mu vyplývali z dohôd o splátkovom kalendári uzatvorených medzi TGSS a Fogasa, a to o to viac, že tieto dohody s výnimkou dohody z 30. septembra 1997 boli uzatvorené so súdnym správcom vymenovaným španielskymi súdmi v rámci tohto konania. Napokon je potrebné konštatovať, že

žalobca a Komisia sa zhodujú v tom, že dlhy Sniace na poistnom na sociálne zabezpečenie vzniknuté po začatí konania o zastavenie platieb mohli byť v každom prípade predmetom núteného vymáhania počas tohto obdobia. Navyše celok dlhov na poistnom na sociálne zabezpečenie splatných od februára 1991, ako aj dlhy voči Fogasa, na ktoré sa vzťahujú dohody z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995, mohli byť takisto v každom prípade predmetom núteného vymáhania od ukončenia konania o zastavenie platieb, teda od októbra 1996.

148 Komisia nemôže okrem toho zakladať svoje tvrdenie na skutočnosti, že Sniace prerušilo svoju činnosť počas časti rokov 1993 a 1996, ako aj na začiatku roka 1997. Na jednej strane táto okolnosť znovu nijakým spôsobom neodôvodňuje skutočnosť, že Sniace nevyrovnalo svoje dlhy na poistnom na sociálne zabezpečenie za roky 1991 a 1992. Nevysvetľuje ani, prečo príjmy tejto spoločnosti v rokoch 1994 a 1995 nepostačovali na úhradu jej poistného na sociálne zabezpečenie za tieto dva roky. Na druhej strane, pokiaľ ide o dohody z 5. novembra 1993 a 31. októbra 1995, Komisia nevzala do úvahy skutočnosť, že výška polročných splátok bola oveľa menšia na začiatku obdobia splácania ako na jeho konci (pozri body 141 a 144 vyššie). Okrem toho, zaplatenie úrokov bolo odložené až na posledné dva roky obdobia splácania v prípade dohody z 5. novembra 1993 (teda roky 2000 a 2001) a až do poslednej splátky v prípade dohody z 31. októbra 1995 (1. novembra 2003).

149 Na to však, aby mohli byť vyššie uvedené výhody kvalifikované ako pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, je potrebné ešte preukázať, že Sniace neboli poskytnuté za obvyklých trhových podmienok (rozsudky SFEI a i., už citovaný, bod 60, a DM Transport, už citovaný, bod 22). Presnejšie povedané, je potrebné preskúmať, či sa Komisia nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že TGSS a Fogasa konali rovnako ako hypotetický súkromný veriteľ nachádzajúci sa v rámci možností v rovnakej situácii voči svojmu dlžníkovi ako tieto dve organizácie.

150 V tomto smere je potrebné pripomenúť, že v rozsahu, v ktorom uplatnenie kritéria súkromného veriteľa Komisiou podobne ako uplatnenie kritéria súkromného investora zahŕňa komplexné ekonomické posúdenie, je toto uplatnenie predmetom súdneho preskúmania, ktoré sa obmedzuje na overenie dodržania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení a neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia týchto skutočností či zneužitia právomoci (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 29. februára 1996, Belgicko/Komisia, C-56/93, Zb. s. I-723, bod 11, a z 8. mája 2003, Taliansko a SIM 2 Multimedia/Komisia, C-328/99 a C-399/00, Zb. s. I-4035, bod 39, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2002, HAMSA/Komisia, T-152/99, Zb. s. II-3049, bod 127).

151 Predtým, ako sa pristúpi k tomuto preskúmaniu, je potrebné odmietnuť tvrdenie Komisie podľa ktorého v rozsudku Tubacex Súdny dvor rozhodol, že v zásade ani dohody o splátkovom kalendári uzatvorené TGSS, ani dohody o splácaní uzatvorené Fogasa nepredstavujú samy osebe štátnu pomoc a že iba niektoré podmienky týchto dohôd môžu byť predmetom kontroly z hľadiska pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci. Tak ako to správne poznamenáva žalobca, v napadnutom rozhodnutí vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, Komisia usúdila, že dohody uzatvorené medzi TGSS a Fogasa a predmetnými dvoma španielskymi podnikmi obsahovali prvky štátnej pomoci iba v tej časti, v ktorej bola použitá úroková sadzba nižšia ako sadzby na trhu. V tejto veci Španielske kráľovstvo ako žalobca navrhovalo zrušenie rozhodnutia iba z tohto dôvodu. Súdny dvor teda neposudzoval otázku, či samotné uzatvorenie týchto dohôd a ich podmienky môžu predstavovať štátnu pomoc.

152 V skutočnosti má Komisia s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu preveriť, či rozhodnutie TGSS, alebo rozhodnutie Fogasa, ktorými súhlasili s reštrukturalizáciou dlhov podniku v ťažkostiach, ako aj s jej podmienkami, sú v súlade s kritériom súkromného veriteľa.

153 Je potrebné dodať, že tvrdenie, ktoré sa Komisia pokúša vyvodiť z rozsudku Tubacex, nemôže v žiadnom prípade uspieť. V tejto veci totiž nie je vytýkané TGSS a Fogasa iba to, že uzavreli dohody o reštrukturalizácii dlhov so Sniace, ale aj a najmä to, že tolerovali neplnenie týchto dohôd zo strany Sniace.

154 Z napadnutého rozhodnutia, ako aj z písomných podaní Komisie vyplýva, že na základe troch dôvodov usúdila, že TGSS a Fogasa sa správali v danom prípade ako súkromný veriteľ.

155 V prvom rade, Komisia pristúpila k porovnaniu správania sa týchto dvoch organizácií a správania sa súkromných veriteľov Sniace. V zásade zakladá svoje tvrdenie na skutočnosti, že TGSS a Fogasa, využijúc svoje právo zdržať sa, sa nezúčastnili dohody z októbra 1996 a že sa preto na rozdiel od súkromných veriteľov *de facto* nevzdali 40 % výšky svojich pohľadávok. Dodáva, že podmienky splácania stanovené v tejto dohode sú pre veriteľov podstatne menej výhodné ako tie, ktoré boli dohodnuté s TGSS a Fogasa (odôvodnenia č. 24 a 25 rozhodnutia z 20. septembra 2000, body 17, 52, 60, 65, 101 a 106 vyjadrenia k žalobe, a bod 26 dupliky).

156 Toto prvé porovnanie je zjavne nesprávne. TGSS a Fogasa sa totiž nachádzali v inej situácii ako súkromní veritelia Sniace. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že tieto organizácie majú právo zdržať sa, ich pohľadávky sú prednostné a navyše majú určité zábezpeky, teda záložné práva v prípade TGSS a záložné právo na nehnuteľnosť v prípade Fogasa. Okrem toho je potrebné uviesť, že v odôvodnení č. 26 rozhodnutia z 20. septembra 2000 Komisia sama zdôrazňuje, že „podmienky ponúkané súkromným veriteľom neboli také isté ako podmienky odsúhlasené pre verejných veriteľov z dôvodu postavenia, zabezpečenia a práva zdržať sa, ktoré majú verejné inštitúcie“ [*neoficiálny preklad*], a že „porovnávací prístup“ [*neoficiálny preklad*] medzi týmito dvoma kategóriami veriteľov nepredstavuje správne uplatnenie kritéria súkromného veriteľa v danom prípade.

157 V druhom rade Komisia uvádza skutočnosť, že Banesto nepristúpilo k nútenému vymáhaniu svojich pohľadávok, hoci tieto boli zabezpečené záložným právom na nehnuteľnosť (body 53 a 90 vyjadrenia k žalobe a bod 26 dupliky).

158 Je potrebné konštatovať, že toto druhé porovnanie zjavne nie je presvedčivejšie ako to prvé. Nič v spise totiž neumožňuje predpokladať, že Banesto sa nachádzal v porovnateľnej situácii ako TGSS a Fogasa. V tomto smere je potrebné poznamenať, že spis neobsahuje žiadny, ani len stručný, údaj o okolnostiach, ktoré sa vyskytovali pri rozhodnutí tejto banky nepristúpiť k nútenému vymáhaniu svojich pohľadávok. Žiadne upresnenie nebolo poskytnuté, pokiaľ ide o podmienky splácania dlhu Sniace vo vzťahu k Banesto, k otázke, či Sniace až dovtedy dodržiavalo, alebo nie svoje zmluvné záväzky voči Banesto a či Banesto podobne ako TGSS toleroval kumuláciu dlhov počas rokov. Pokiaľ ide o TGSS, je okrem iného potrebné konštatovať, že na rozdiel od Banesto, jej pohľadávka nebola zabezpečená záložným právom na nehnuteľnosť. Podľa informácií predložených Španielskym kráľovstvom v jeho písomných podaniach, Sniace zriadilo až v druhom polroku 1998 dostatočné zábezpeky pre TGSS ako protihodnotu za splátkový kalendár na dlhy.

159 V treťom rade Komisia tvrdí, že TGSS a Fogasa tým, že uzavreli predmetné dohody o splátkovom kalendári a splácaní, „chceli zvýšiť [svoje] šance, že im budú splatené všetky sumy, ktoré [im] boli dlžné bez toho, aby utrpeli finančné straty" [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 30 rozhodnutia z 20. septembra 2000). Komisia v odôvodnení č. 29 rozhodnutia z 20. septembra 2000, ktoré sa odvolávalo na jej rozhodnutie z 28. októbra 1998, upresňuje, pokiaľ ide o TGSS, že „tým, že sa [táto organizácia] vyhla nútenému vymáhaniu, aby neriskovala likvidáciu podniku, konala takým spôsobom, ktorý zvýšil jej šance, že jej bude dlh splatený" [*neoficiálny preklad*].

160 Je potrebné konštatovať, že tieto tvrdenia nie sú nijako preukázané. Na jednej strane sú v priamom rozpore s opakovaným tvrdením Komisie, podľa ktorého mali TGSS a Fogasa prednostné postavenie a dostatočné zábezpeky, čiže ich nič nenútilo

pristúpiť k nútenému vymáhaniu svojich pohľadávok. Na druhej strane, Komisia nemala k dispozícii dostatočné informácie na to, aby mohla posúdiť pri plnej znalosti veci perspektívy rentability a životaschopnosti Sniace. Je teda potrebné uviesť, že Španielske kráľovstvo, ktoré bolo Súdom prvého stupňa v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzvané (pozri bod 38 vyššie), aby predložilo vývoj obchodných výsledkov (obratu a zisku alebo strát) a výšky zadlženia Sniace medzi rokmi 1991 až 2000, uznalo, že nemá tieto údaje k dispozícii. Za týchto okolností nie je možné uznať tvrdenie Komisie, podľa ktorého „španielska vláda... dôveryhodne uistila žalovanú, že orgán sociálneho zabezpečenia konal... s cieľom uchovať všetky nároky, ktoré mal voči Sniace". Komisia navyše nemala žiadny dôveryhodný a realistický plán reštrukturalizácie pre Sniace. Pokiaľ ide teda o plán životaschopnosti vypracovaný v auguste 1996, Komisia ako aj Španielske kráľovstvo viackrát zdôraznili, že bol neprípustný a že sa ním španielske orgány ani neriadili (pozri najmä rozhodnutie o začatí konania podľa článku 87 ods. 2 ES a odôvodnenie č. 103 rozhodnutia z 28. októbra 1998). Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe dokonca presne uviedla, že tento plán životaschopnosti nemohol slúžiť ako základ pri jej posúdení (bod 68 vyjadrenia k žalobe). Pokiaľ ide o plán reštrukturalizácie, na ktorý Komisia odkazuje v bode 70 svojho vyjadrenia k žalobe, stačí uviesť, že Komisia v tom istom bode pripúšťa, že jej nebol predložený. V odôvodnení č. 102 svojho rozhodnutia z 28. októbra 1998 uvádza okrem toho, že španielske orgány sa „nepokúsili preukázať existenciu platného plánu reštrukturalizácie" [*neoficiálny preklad*]. V súvislosti s otázkou týkajúcou sa tohto posledného uvedeného plánu Komisia na pojednávaní iba potvrdila, že na účely napadnutého rozhodnutia ho nezohľadnila.

161 Vzhľadom na vyššie uvedené je preto potrebné konštatovať, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že predmetné správanie TGSS a Fogasa splnili kritérium súkromného veriteľa.

162 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod je opodstatnený, a preto musí byť článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia zrušený bez toho, aby bolo potrebné skúmať druhý žalobný dôvod.

O žiadosti o predloženie listín

163 Žalobca vo svojej žalobe na základe článku 21 Štatútu Súdneho dvora (ES) (teraz článok 24 Štatútu Súdneho dvora) a článku 65 rokovacieho poriadku žiada Súd prvého stupňa, aby vyzval Komisiu na predloženie rôznych vyjadrení španielskej vlády po podaní jeho sťažnosti a začatí konania podľa článku 88 ods. 2 ES.

164 V replike uvádza, že zrejmým cieľom tejto žiadosti je, aby Súd prvého stupňa prijal opatrenie na zabezpečenie priebehu konania v súlade s článkom 64 ods. 4 rokovacieho poriadku.

165 Komisia a Španielske kráľovstvo namietajú proti tejto žiadosti. Uvádzajú, že žalobca tým žiada o vykonanie dôkazov v zmysle článku 65 rokovacieho poriadku, ale že neupresnil sporné skutočnosti, ktoré by predloženie listín malo preukázať. Dodávajú, že pripomienky podané členským štátom v rámci správneho konania majú dôverný charakter.

166 V duplike Komisia uvádza, že žalobca vo svojej replike vzal svoju žiadosť o vykonanie dôkazov späť, a nahradil ju žiadosťou o opatrenie na zabezpečenie priebehu konania. Z toho usudzuje, že žalobca musí byť podľa článku 87 ods. 5 prvý pododsek rokovacieho poriadku zaviazaný na náhradu trov konania zodpovedajúcich konaniu v súvislosti s návrhmi, ktoré vzal späť.

167 Komisia predložila v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania prijatých Súdom prvého stupňa (pozri bod 38 vyššie) rôzne listiny, ktorých predloženie žalobca žiadal. Za týchto okolností nie je potrebné rozhodnúť o tejto žiadosti, ktorá sa stala bezpredmetnou.

O trovách

168 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené rozhodnúť, že okrem toho, že bude znášať vlastné trovy konania, je povinná nahradiť trovy konania žalobcu, v súlade s jeho návrhom.

169 Súd prvého stupňa sa domnieva, že nie je potrebné rozhodnúť tak, že žalobca má znášať trovy konania v súvislosti s návrhom, v ktorom žiadal Súd prvého stupňa o vykonanie dôkazov, ktorý vzal späť vo svojej replike. Je totiž zrejmé, že od začiatku bolo cieľom žalobcu, aby Súd prvého stupňa nariadil predloženie určitých listín ako opatrenie na zabezpečenie priebehu konania a nie ako vykonanie dôkazov. Upresnenie podané žalobcom v tomto smere v jeho replike je nutné chápať nie ako späťvzatie, ale ako opravu jednoduchej chyby pri označení uplatniteľného ustanovenia rokovacieho poriadku.

170 Podľa článku 87 ods. 4 rokovacieho poriadku znáša Španielske kráľovstvo svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1) **Článok 1 ods. 1 rozhodnutia Komisie 1999/395/ES z 28. októbra 1998 o štátnej pomoci, ktorú Španielsko poskytlo spoločnosti Sniace, SA, so sídlom v Torrelavega, Kantábria [*neoficiálny preklad*] v znení zmenenom a doplnenom rozhodnutím Komisie 2001/43/ES z 20. septembra 2000 sa zrušuje.**

2) **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli žalobcovi.**

3) **Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.**

García-Valdecasas Lindh Cooke

Legal Martins Ribeiro

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. októbra 2004.

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

R. García-Valdecasas